

JURISPRUDENTIENIEUWSBRIEF • BESTUURSRECHT

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2024

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende onderwerpen:

Algemeen bestuursrecht	2
Omgevingsrecht	10
Omgevingswet	10
Wabo	12
8.40- en 8.42-AMvB's	15
Natuurbescherming	17
Waterwet	20
Werkloosheid	21
Volksverzekeringen	22
Sociale zekerheid overig	25
Bestuursrecht overig	25
Algemene verordening gegevensbescherming	25
Belastingdienst-Toeslagen	26
Wet open overheid / Wet openbaarheid van bestuur	28
Vreemdelingenrecht	30
Opvang	30
Vreemdelingenbewaring	33

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes – elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel) rechtsgebied aangeboden. Door in de inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Algemeen bestuursrecht

JnB 2024, 493

MK ABRS, 08-05-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:1798](#)

raad van de gemeente Enschede, college van burgemeester en wethouders van Enschede en college van gedeputeerde staten van Overijssel, verweerders.

Awb 8:75

Besluit proceskosten bestuursrecht (hierna: Bpb) 1, 2

Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) 6

Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) 47 tweede alinea

Verdrag van Aarhus 9 lid 4

Richtlijn 2011/92/EU van het Europees Parlement en de Raad betreffende de milieueffectbeoordeling van bepaalde openbare en particuliere projecten (hierna: de mer-richtlijn) 11 lid 4

PROCESKOSTEN. I.c. wordt overwogen dat het forfaitaire vergoedingstelsel uit het Bpb op zichzelf niet in strijd is met artikel 6 van het EVRM en artikel 47, tweede alinea, van het Handvest, gelezen in samenhang met artikel 9, vierde lid, van het Verdrag van Aarhus. Gelet daarop volgt ook niet dat het forfaitaire stelsel in strijd is met artikel 11, vierde lid, van de mer-richtlijn.

Bij uitspraak van 6 december 2023, [ECLI:NL:RVS:2023:4540](#), heeft de Afdeling het onderzoek in de zaak heropend ter voorbereiding van een nadere uitspraak over de gevorderde vergoeding van de proceskosten. [...]

3. De Dassenwerkgroep heeft verzocht om vergoeding van de daadwerkelijk gemaakte proceskosten. [...]

6. LO en StiL hebben ook verzocht om vergoeding van de daadwerkelijk gemaakte kosten voor rechtsbijstand. Er mag volgens hen niet worden uitgegaan van het forfaitaire vergoedingstelsel van het Bpb.

Zij voeren in dit verband aan dat het stelsel niet verenigbaar is met artikel 6, eerste lid, van het EVRM.

Zij voeren ook aan dat dit stelsel niet verenigbaar is met artikel 47, tweede alinea, van het Handvest, gelezen in samenhang met artikel 52, eerste lid, van het Handvest. Volgens hen is geen sprake is van een evenredige beperking van het door artikel 47, tweede alinea, beschermde recht op toegang tot de rechter, waarbij zij erop wijzen dat procedures op grond van artikel 9, tweede en vierde lid, van het Verdrag van Aarhus en artikel 11, vierde lid, van de mer-richtlijn eerlijk, billijk en niet onevenredig kostbaar mogen zijn. [...]

Artikel 6, eerste lid, van het EVRM

7. De Afdeling heeft in haar uitspraak van 9 februari 2022, [ECLI:NL:RVS:2022:420](#), overwogen dat het Bpb niet in strijd is met artikel 6 van het EVRM. De Afdeling ziet geen aanleiding om nu tot een ander oordeel over het beroep op artikel 6 van het EVRM te komen.

Gelet op het betoog van LO en StiL zal de Afdeling in aanvulling op de toetsing aan artikel 6 van het EVRM in de uitspraak van 9 februari 2022, toetsen of het Brp in strijd is met de door LO en StiL genoemde artikelen 47 van het Handvest en 9, vierde lid, van het Verdrag van Aarhus. Daarbij wijst de Afdeling erop dat artikel 11, vierde lid, van de mer-richtlijn een omzetting van laatstgenoemd artikel is. De Afdeling wijst in dit verband op het arrest van 15 maart 2018, North East Pylon Pressure Campaign en Sheehy, C-470/16, [ECLI:EU:C:2018:185](#), punt 40.

Artikel 47 van het Handvest en artikel 9, vierde lid, van het Verdrag van Aarhus

8. Het feit dat LO en StIL een deel van de kosten die zij vergoed willen krijgen zelf moeten betalen, is een beperking van het door artikel 47, tweede alinea, van het Handvest beschermde recht op toegang tot de rechter.

Maar een beperking van dat recht is, gelet op artikel 52, eerste lid, van het Handvest, niet in strijd met artikel 47, tweede alinea, van het Handvest indien deze beperking bij wet is gesteld en de wezenlijke inhoud van die rechten en vrijheden eerbiedigt en, met inachtneming van het evenredigheidsbeginsel, noodzakelijk is en daadwerkelijk beantwoordt aan door de Europese Unie erkende doelstellingen van algemeen belang.

Bij de door LO en StIL opgeworpen vraag of de beperking van het recht op toegang tot de rechter evenredig is, betreft de Afdeling de rechtspraak van het Hof van Justitie van de EU (hierna: het Hof) over artikel 9, vierde lid, van het Verdrag van Aarhus. De Afdeling wijst daartoe op het arrest van 11 januari 2024, *Societatea Civilă*, C-252/22, [ECLI:EU:C:2024:13](#), punt 79, en het arrest van 11 april 2013, *Edwards en Pallikaropoulos*, C-260/11, [ECLI:EU:C:2013:221](#), punt 33. Daarin heeft het Hof overwogen dat het vereiste in artikel 9, vierde lid, van het Verdrag van Aarhus dat procedures op milieugebied 'niet onevenredig kostbaar' mogen zijn, voortkomt uit de eerbiediging van het in artikel 47 van het Handvest neergelegde recht op een doeltreffende voorziening in rechte en van het doeltreffendheidsbeginsel. Daarbij overweegt de Afdeling dat het Hof heeft geoordeeld dat dit vereiste nationale rechters geenszins verbiedt kosten ten laste te laten komen van een verzoeker. Dat blijkt volgens het Hof uitdrukkelijk uit artikel 3, achtste lid, van het Verdrag van Aarhus, dat preciseert dat de bevoegdheden van de nationale rechter om in een rechtsgeding redelijke kosten toe te wijzen onverlet worden gelaten (zie het arrest van 11 januari 2024, punt 72, en het arrest van 15 maart 2018, punt 60). Dit betekent naar het oordeel van de Afdeling dat het enkele feit dat door het forfaitaire vergoedingenstelsel niet alle daadwerkelijk gemaakte kosten voor rechtsbijstand worden vergoed, niet alleen al om die reden in strijd is met artikel 9, vierde lid, van het Verdrag van Aarhus en artikel 47, tweede alinea, van het Handvest gelezen in samenhang met artikel 52, eerste lid, van het Handvest en het daarin neergelegde evenredigheidsbeginsel.

8.1. De Afdeling zal hierna ingaan op het betoog van LO en StIL dat het forfaitaire stelsel een beperking van het recht op toegang tot de rechter is die niet gerechtvaardigd is, omdat het forfaitaire vergoedingenstelsel niet beantwoordt aan door de Europese Unie erkende doelstellingen van algemeen belang en omdat dit stelsel in strijd is met het evenredigheidsbeginsel.

- doelstellingen

8.2. Zoals hiervoor onder 8 staat, moet de beperking van het door artikel 47, tweede alinea, van het Handvest beschermde recht op toegang tot de rechter daadwerkelijk beantwoorden aan door de Europese Unie erkende doelstellingen van algemeen belang. LO en StIL betwisten dat van zulke doelstellingen sprake is.

8.2.1. De Afdeling volgt hen daarin niet en overweegt hierover als volgt.

Met ingang van 1 januari 1994 is in de Awb een regeling opgenomen inzake de proceskostenveroordeling. Daarbij is voor de kosten van rechtsbijstand gekozen voor een begrenzing van de hoogte van de te vergoeden kosten. Dit forfaitaire vergoedingenstelsel is, zo staat in de nota van toelichting bij het Bpb (Stb. 1993, 763, blz. 5), een eenvoudige regeling die de justitiabele zekerheid geeft en de taak van de bestuursrechter niet onnodig verzwaart. Het stelsel heeft daarmee tot doel de toepassing van de regels over proceskostenveroordeling eenvoudig te houden en daarmee de bestuursrechter te ontlasten. Het gaat hier dus om het ontlasten van het nationale stelsel van rechtspleging en het nastreven van een goede rechtsbedeling, wat een

doelstelling van algemeen belang is. De Afdeling wijst in dit verband op het arrest van het Hof van 18 maart 2010, C-317/08, [ECLI:EU:C:2010:146](#), punten 61, 63 en 64. Daarnaast volgt uit de nota van toelichting (blz. 6) dat het forfaitaire vergoedingenstelsel ook tot doel heeft de overheidsuitgaven te beperken (zie ook Kamerstukken II 1991-92, 22 495, nr. 3, blz. 152). De Afdeling overweegt in dit verband dat dit niet een zuiver economisch doel is, zoals LO en StiL aanvoeren, maar dat hiermee een beheersbaar systeem van bestuursrechtelijke rechtsbescherming wordt gegarandeerd, waarmee wel een ruime toegang tot de bestuursrechter is gewaarborgd. De verwijzing van LO en StiL naar het arrest van het Hof van Justitie van 21 mei 2019, Commissie/Hongarije, C-235/17, [ECLI:EU:C:2019:432](#) waarin een beroep van Hongarije op overwegingen van budgettaire aard en overwegingen in verband met het besparen van middelen van justitie niet werd aanvaard, behoeft daarom geen bespreking.

Uit het voorgaande volgt dat het forfaitaire vergoedingenstelsel beantwoordt aan door de Europese Unie erkende doelstellingen van algemeen belang.

- evenredigheidsbeginsel

8.3. Hiervoor onder 8 staat verder dat bij de beantwoording van de vraag of de beperking van dat recht niet in strijd met artikel 47, tweede alinea, van het Handvest, het evenredigheidsbeginsel in acht moet worden genomen. LO en StiL voeren aan dat de beperking van het recht op toegang tot de rechter met dat evenredigheidsbeginsel in strijd is. [...]

8.3.1. De Afdeling ziet geen grond voor het oordeel dat het Bpb niet geschikt zou zijn om de hiervoor onder 8.2.1 genoemde doelen te bereiken, omdat burgers op grond van artikel 16.111 van de Omgevingswet wel recht hebben op vergoeding van hun daadwerkelijke gemaakte, redelijke proceskosten bij de bestuursrechter en dus de verwezenlijking van de doelen van het Bpb niet coherent en systematisch worden nagestreefd. Daartoe overweegt de Afdeling als volgt. Onteigening was geregeld in de Onteigeningswet. De procedure op grond van die wet was een civiele procedure. In lijn met de door de Hoge Raad ontwikkelde rechtspraak werden bij een proceskostenveroordeling de kosten die de belanghebbende redelijkerwijs heeft moeten maken voor door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand vergoed. De vergoeding werd niet vastgesteld aan de hand van forfaitaire bedragen. Deze wijze van het vaststellen van de proceskostenvergoeding is, ondanks dat de onteigeningsprocedure nu geregeld is in de Omgevingswet, niet veranderd (Kamerstukken II, 35 133, nr. 3, blz. 280-281). Het forfaitaire vergoedingenstelsel uit het Bpb geldt nog steeds in alle andere bestuursrechtelijke zaken en wordt daarin ook toegepast. De Afdeling volgt LO en StiL dus niet in hun betoog dat de doelen niet coherent en systematisch worden nagestreefd.

8.3.2. De Afdeling ziet evenmin grond voor het oordeel dat de regeling verder gaat dan nodig is om de nagestreefde doelen te bereiken, omdat er geen minder zwaarwegend alternatief is. Een verhoging van de forfaitaire bedragen heeft weliswaar geen gevolgen voor het doel de toepassing van de regels eenvoudig te houden, maar de door LO en StiL voorgestane aanmerkelijke verhoging, waarbij zij doelen op bedragen die aansluiten op de kosten die in de praktijk voor door advocaten beroepsmatig verleende rechtsbijstand in bestuursrechtelijke procedures worden gemaakt, zal wel gevolgen hebben voor de doelstellingen om het systeem van bestuursrechtelijke rechtsbescherming beheersbaar te houden en een ruime toegang tot de bestuursrechter te waarborgen. De Afdeling wijst er in dit verband nog op dat de forfaitaire bedragen per 1 januari 2021 al met 40% zijn verhoogd en jaarlijks alle puntwaarden worden geïndexeerd (Stb 2020, 524).

8.3.3. Wat betreft het betoog van LO en StiL dat de door het forfaitaire vergoedingenstelsel veroorzaakte nadelen onevenredig zijn aan het nagestreefde doel overweegt de Afdeling als volgt.

Het is juist dat, zoals LO en StiL aanvoeren, burgers veelal niet alle door hen gemaakte kosten voor rechtsbijstand vergoed zullen krijgen, zeker niet in omvangrijke zaken, maar dat betekent niet op zichzelf al dat het forfaitaire vergoedingstelsel om die reden een disproportionele beperking van het recht op toegang tot de rechter vormt en daarmee in strijd is met artikel 47, tweede alinea, van het Handvest, gelezen in samenhang met artikel 9, vierde lid, van het Verdrag van Aarhus.

De Afdeling verwijst in dit verband ten eerste naar wat zij onder 8 heeft overwogen, namelijk dat het enkele feit dat door het forfaitaire vergoedingstelsel niet alle daadwerkelijk gemaakte kosten voor rechtsbijstand worden vergoed, niet alleen al om die reden leidt tot strijd met het evenredigheidsbeginsel. Er bestaat geen Unierechtelijke verplichting om alle gemaakte kosten te vergoeden. Procedures mogen evenwel niet onevenredig kostbaar zijn. Uit het hiervoor onder 8 genoemde arrest van 11 januari 2024 volgt dat bij de beoordeling van de vraag of een procedure onevenredig kostbaar is rekening moet worden gehouden met de omstandigheden zoals genoemd punt 74 van dat arrest en verder ook rekening kan worden gehouden met omstandigheden zoals genoemd in punt 75 van dat arrest. Het Hof overweegt daar: [...]

8.3.4. Het Bpb voorziet in het in aanmerking nemen van zulke omstandigheden. De rechter moet bij het vaststellen van de vergoeding voor de gemaakte kosten rekening houden met het aantal proceshandelingen, met de complexiteit van de zaak en met het gewicht van de belangen die in het geding zijn. Zoals hiervoor onder 6.1 staat, wordt het bedrag van de te vergoeden kosten vastgesteld door aan de verrichte proceshandelingen punten toe te kennen overeenkomstig de bijlage bij het Bpb. Per punt wordt vervolgens een bedrag toegekend. Dat betekent dat bij omvangrijke zaken waarin meer proceshandelingen worden verricht, meer kosten worden vergoed. Bij zaken die zwaarder zijn dan gemiddeld kan voorts een wegingsfactor van 1,5 of 2 worden toegepast. De Afdeling wijst er verder op dat is onderkend dat in uitzonderlijke gevallen strikte toepassing van deze regeling onrechtvaardig kan uitpakken (Stb. 1993,763, blz. 10). Daarom is het derde lid aan artikel 2 toegevoegd. Dat artikellid biedt de mogelijkheid om, rekening houdend met verschillende belangen, een hoger bedrag toe te kennen. In de nota van toelichting (blz. 10) is dit verband als voorbeeld gegeven een geval waarin de burger door gebrekkige informatieverstrekking door de overheid op uitzonderlijk hoge kosten voor het verzamelen van het benodigde feitenmateriaal is gejaagd. Ook bij bijvoorbeeld uitzonderlijk grote, complexe en bewerkelijke zaken waarmee een groot maatschappelijk belang is gemoeid, zou naar het oordeel van de Afdeling aanleiding kunnen bestaan om artikel 2, derde lid, van het Bpb toe te passen om een hoger bedrag toe te kennen.

De Afdeling wijst er tot slot op dat het Hof heeft overwogen dat het vereiste dat een procedure niet buitensporig kostbaar is, geldt voor alle financiële kosten die worden veroorzaakt door deelneming aan de gerechtelijke procedure en dat het buitensporig kostbare karakter bijgevolg in zijn geheel moet worden beoordeeld, rekening houdend met alle door de betrokken partij gedragen kosten (zie de arresten van 11 januari 2024, punt 73, en van 11 april 2013, punt 27). De Afdeling benadrukt in reactie hierop dat het forfaitaire stelsel als door LO en StiL bedoeld alleen gaat over de kosten van rechtsbijstand. De voor het inschakelen van een deskundige gemaakte kosten vallen niet onder dat forfaitaire stelsel voor rechtsbijstand. Die kosten komen, zoals hiervoor onder 5.4 is overwogen, overigens ook voor volledige vergoeding in aanmerking.

9. Gelet op het voorgaande, overweegt de Afdeling dat het forfaitaire vergoedingstelsel uit het Bpb op zichzelf niet in strijd is met het door LO en StiL genoemde artikel 6 van het EVRM en artikel 47, tweede alinea, van het Handvest, gelezen in samenhang met artikel 9, vierde lid, van het Verdrag van Aarhus. Gelet daarop volgt uit wat LO en StiL hebben aangevoerd ook niet dat het forfaitaire

stelsel in strijd is met artikel 11, vierde lid, van de mer-richtlijn. [...]

Zie ook de uitspraken van de ABRS van dezelfde datum inzake nrs. [ECLI:NL:RVS:2024:1954](#) en [ECLI:NL:RVS:2024:1956](#).

JnB 2024, 494

MK ABRS, 15-05-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:1983](#)

college van gedeputeerde staten van Drenthe.

Awb 1:2

Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM)
8

Wet natuurbescherming (hierna: Wnb)

BELANGHEBBENDE. NATUURBESCHERMING. HANDHAVING. I.c. wordt geoordeeld dat Farmer Defence Force (FDF) geen belanghebbende is bij een handnavingsverzoek tegen een Jumbo distributiecentrum. Volgens FDF wordt het distributiecentrum zonder natuurvergunning geëxploiteerd. Een natuurvergunning is volgens FDF nodig, omdat de transportbewegingen van en naar het distributiecentrum stikstofdepositie veroorzaken op Natura 2000-gebieden. De statutaire doelstellingen van FDF zien op de behartiging van de collectieve belangen van de agrarische sector. De collectieve belangen die FDF in het bijzonder behartigt, zijn niet rechtstreeks betrokken bij het verzoek om op grond van de Wnb handhavend op te treden tegen de exploitatie van het distributiecentrum van Jumbo. Dat agrariërs ook aan natuurbeheer doen en voor hun bedrijfsvoering afhankelijk zijn van een gezonde natuur, betekent niet dat de collectieve belangen die FDF in het bijzonder behartigen gericht zijn op natuurbeheer of natuurbescherming. Het gaat hen immers juist eerst en vooral om de belangen van de (ondernemers in de) agrarische sector, welke belangen niet zonder meer gelijk vallen met natuurbeschermingsbelangen. Dat FDF met het verzoek aan het licht wil brengen dat ook andere sectoren een belangrijke bijdrage leveren aan de totale stikstofuitstoot leidt evenmin tot het oordeel dat zij daarom belanghebbende is bij het verzoek om handhaving. Van een schending van artikel 8 van het EVRM is geen sprake. Artikel 1:2, eerste en derde lid, van de Awb is niet in strijd met het verbod van discriminatie.

Zie ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje "Natuurbescherming".

JnB 2024, 495

MK ABRS, 15-05-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:2050](#)

college van gedeputeerde staten van Noord-Brabant.

Awb 1:2

Wet natuurbescherming (Wnb)

BELANGHEBBENDE. GEVOLGEN ENIGE BETEKENIS. NATUURBESCHERMING.

HANDHAVING. Handhavingsverzoek omwonenden attractiepark de Efteling. I.c. wordt geoordeeld dat [partij F] geen belanghebbende is bij het handhavingsverzoek. Uit de inhoudelijke behandeling van het beroep dat mede namens [partij F] was ingesteld tegen het bestemmingsplan "Wereld van de Efteling 2030", kan niet worden afgeleid dat [partij F] gevolgen van enige betekenis kan ondervinden van de exploitatie van de Efteling zoals die in 2020 plaatsvond. Ook de uitspraak van de Afdeling van 16-03-2016, [ECLI:NL:RVS:2016:737](#), over de omgevingsvergunning milieu en natuur voor Walibi, is niet van belang voor de beantwoording van de vraag of [partij F] belanghebbende is bij het handhavingsverzoek. De belanghebbendheid van [partij F] als omwonende van de Efteling moet op zijn eigen merites, op grond van de relevante feiten en omstandigheden en het besluit dat voorligt, worden beoordeeld.

Zie ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje "Natuurbescherming".

JnB 2024, 496

Rechtbank Limburg, 22-04-2024, [ECLI:NL:RBLIM:2024:1973](#)

college van burgemeester en wethouders van Eijsden-Margraten, verweerder.

Awb 1:2

BELANGHEBBENDE. GEVOLGEN ENIGE BETEKENIS. I.c. wordt geoordeeld dat terughoudend moet worden omgegaan met een niet-ontvankelijk verklaring, zeker in bezwaar, op de grond dat iemand geen rechtstreeks belang heeft bij het betreffende besluit en dat geldt des te meer voor de eigenaar van een aangrenzend perceel. Voor een dergelijke eigenaar (of anderszins gerechtigde) heeft de ABRS immers de fictie in het leven geroepen dat feitelijke gevolgen die zich in dit verband voordoen in beginsel van enige betekenis zijn. De eigenaar (of anderszins gerechtigde) van een direct aangrenzend perceel waarop een besluit ziet, kan het belang om inhoudelijk te procederen tegen dat besluit slechts in uitzonderlijke omstandigheden worden ontzegd, namelijk als uitgesloten is dat er feitelijke gevolgen zijn, en van dergelijke omstandigheden is hier geen sprake. Onder deze omstandigheden doet het meer recht aan de zaak om het bezwaar van eiser inhoudelijk te behandelen, te meer omdat dit gezien de aard van het primaire besluit en de inhoud van de gronden van bezwaar eenvoudig kan. Gelet op het voorgaande beoordeelt de rechtbank het bezwaar inhoudelijk en voorziet zelf in de zaak.

JnB 2024, 497

Rechtbank Midden-Nederland, 12-04-2024, [ECLI:NL:RBMNE:2024:2553](#)

minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid, verweerder.

Awb 1:3 lid 1

Wet inburgering 2021 (hierna: Wi 2021)

BESLUIT. I.c. wordt geoordeeld dat de brief van de minister waarbij hij eiser heeft laten weten dat hij inburgeringsplichtig is onder de Wi 2021, geen besluit is in de zin van artikel 1:3, eerste lid, van de Awb.

JnB 2024, 498

MK ABRS, 08-05-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:1871](#)

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam.

Awb 6:11

VERSCHOONBARE TERMIJNOVERSCHRIJDING. Het betoog van [appellante] i.c. dat de rechtbank heeft miskend dat de overschrijding van de termijn voor het indienen van bezwaar tegen het bestreden besluit verschoonbaar is, slaagt niet. Verwijzing naar de uitspraken van het CBb van 30-01-2024 ([ECLI:NL:CBB:2024:31](#), [ECLI:NL:CBB:2024:32](#), [ECLI:NL:CBB:2024:33](#) en [ECLI:NL:CBB:2024:34](#)). Geoordeeld wordt dat er geen sprake is van bijzondere omstandigheden die maken dat de termijnoverschrijding niet aan [appellante] kan worden toegerekend. Dat het college op de dag van het boetebesluit ook een voornemen tot boeteoplegging heeft gestuurd dat betrekking had op hetzelfde adres, en [appellante] daardoor naar eigen zeggen niet heeft begrepen dat aan haar een boete was opgelegd, is geen bijzondere omstandigheid. De stelling van [appellante] dat zij kon menen dat het onderzoek nog niet was afgerond, omdat er niet was gereageerd op haar zienswijze en er nog een huisbezoek plaatsvond, wordt evenmin gevolgd.

Zie in dit verband ook de uitspraak van dezelfde datum inzake nr. [ECLI:NL:RVS:2024:1975](#).

JnB 2024, 499

ABRS, 08-05-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:1976](#)

college van burgemeester en wethouders van Beverwijk.

Awb 7:11

HEROVERWEGING. VERGUNNING VAN RECHTSWEGE. I.c. is het college naar aanleiding van een tegen een besluit gemaakt bezwaar op grond van artikel 7:11 van de Awb gehouden tot een volledige heroverweging van dat besluit. Daaraan is inherent dat het college naar aanleiding van de aangevoerde bezwaren aanleiding kan vinden om terug te komen van het besluit. Dat is niet anders wanneer sprake is van een van rechtswege verleende vergunning. Het college heeft de van rechtswege gegeven omgevingsvergunning volledig heroverwogen en dat besluit herroepen, waarbij het college in overeenstemming met artikel 7:11, tweede lid, van de Awb heeft besloten de vergunning alsnog te weigeren. De rechtbank heeft deze heroverweging en het nieuwe besluit, uitmondend in een herroeping van de aanvankelijk verleende vergunning, terecht in samenhang beoordeeld.

JnB 2024, 500

Rechtbank Midden-Nederland, 22-04-2024, [ECLI:NL:RBMNE:2024:2580](#)

directie van de RDW, verweerder.

Awb

PROCESBELANG. I.c. wordt geoordeeld dat eiseres geen rechtens te beschermen belang (meer) heeft bij een inhoudelijke beoordeling van haar beroep. Het beroep van eiseres zal daarom niet-ontvankelijk worden verklaard en het wordt niet inhoudelijk behandeld. Gelet op de gang van zaken in dit dossier, de telefonische mededeling van de heer [eiseres], de uitleg van de gestelde gemachtigde omtrent zijn werkwijze én het beeld dat inmiddels bij de rechtbank is ontstaan uit het merendeel van de beroepen die door hem zijn ingediend en die zijn behandeld op de zitting, neemt de rechtbank aan dat eiseres nimmer heeft beoogd deze beroepsprocedure aanhangig te maken en daarom geen procesbelang heeft bij een inhoudelijke beoordeling van het namens haar ingestelde beroep. Van een geldige machtiging van eiseres aan de gestelde gemachtigde is immers niet gebleken.

Zie ook de uitspraken van deze rechtbank van dezelfde datum inzake nrs.

[ECLI:NL:RBMNE:2024:2575](#), [ECLI:NL:RBMNE:2024:2576](#), [ECLI:NL:RBMNE:2024:2578](#),
[ECLI:NL:RBMNE:2024:2579](#), [ECLI:NL:RBMNE:2024:2581](#) en [ECLI:NL:RBMNE:2024:2582](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Omgevingswet

JnB 2024, 501

Voorzieningenrechter Rechtbank Gelderland, 08-05-2024, [ECLI:NL:RBGEL:2024:2827](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Nunspeet.

Omgevingswet 1.1, 5.1 lid 1 aanhef en onder a, 22.1 aanhef en onder a

Invoeringswet Omgevingswet 4.6 lid 1

OMGEVINGSWET. OMGEVINGSVERGUNNING. OMGEVINGSPLANACTIVITEIT.

EVENWICHTIGE TOEDELING VAN FUNCTIES AAN LOCATIES. VERKEERSVEILIGHEID.

Omgevingsvergunning voor het oprichten van een tijdelijke grondopslag. Verkeersveiligheid is een aspect dat bij de beoordeling van een evenwichtige toedeling van functies aan locaties een rol kan spelen. Het college heeft i.c. in redelijkheid kunnen overwegen dat op de locatie geen verkeersonveilige situatie zal ontstaan als gevolg van de toename aan vrachtverkeer in verband met het realiseren van de tijdelijke grondopslag. Het college heeft het aspect verkeersveiligheid daarnaast voldoende geborgd in de omgevingsvergunning.

[..] Het wettelijk kader

7. Op 1 januari 2024 is de Omgevingswet in werking getreden. Met de inwerkingtreding van deze wet heeft elke gemeente direct een omgevingsplan van rechtswege dat regels geeft over de fysieke leefomgeving voor het gehele grondgebied van de gemeente.¹ Dat omgevingsplan bestaat voor nu uit een tijdelijk deel, waarin onder meer alle bestemmingsplannen zijn opgenomen die vóór 1 januari 2024 golden. Op het perceel waar de grondopslag gerealiseerd is, was vóór 1 januari 2024 het bestemmingsplan 'Buitengebied 2018' van kracht. Dat bestemmingsplan maakt dus onderdeel uit van het tijdelijk deel van het omgevingsplan van de gemeente Nunspeet. Volgens het bestemmingsplan Buitengebied 2018 geldt op het perceel de bestemming 'Agrarisch'. De tijdelijke grondopslag past niet binnen een agrarische functie.

8. Een activiteit die in strijd is met het (tijdelijk deel van) het omgevingsplan wordt een omgevingsplanactiviteit genoemd.² Op grond van artikel 5.1, eerste lid, aanhef en onder a, van de Omgevingswet is het verboden om zonder omgevingsvergunning een omgevingsplanactiviteit te verrichten. In het Besluit kwaliteit leefomgeving (Bkl) staan beoordelingsregels. Deze beoordelingsregels vormen het toetsingskader dat geldt wanneer het college de omgevingsvergunning voor een omgevingsplanactiviteit verleent. In artikel 8.0a, tweede lid, van het Bkl staat dat de omgevingsvergunning voor een buitenplanse omgevingsplanactiviteit alleen wordt verleend met het oog op een evenwichtige toedeling van functies aan locaties.

9. De vraag die in het kader van deze procedure dus moet worden beantwoord, is of het college zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het toestaan van de tijdelijke grondopslag op het perceel voldoet aan het criterium van een evenwichtige toedeling van functies aan locaties. Bij dit criterium spelen verschillende (omgevings)factoren een rol, maar omdat verzoekers enkel vrezen voor de verkeersveiligheid op [locatie] zal de voorzieningenrechter zich tot dit aspect beperken.

[...] Evenwichtige toedeling van functies aan locaties; verkeersveiligheid

[...] 10.2. Verkeersveiligheid is een aspect dat bij de beoordeling van een evenwichtige toedeling van functies aan locaties een rol kan spelen. De voorzieningenrechter stelt voorop dat het college in het kader van de primaire besluitvorming, anders dan verzoekers menen, wel oog heeft gehad voor de verkeersveiligheid en dit aspect ook uitdrukkelijk heeft betrokken bij de besluitvorming. In de

omgevingsvergunning zijn namelijk een aantal vergunningvoorschriften opgenomen ter bescherming van de verkeersveiligheid op [locatie] . [...]

10.3. De voorzieningenrechter heeft daarnaast op voorhand geen reden om aan te nemen dat de opgenomen voorschriften ter bescherming van de verkeersveiligheid onvoldoende zijn. [...]

10.4. Tot slot is de voorzieningenrechter van oordeel dat het college voldoende duidelijk heeft gemaakt waarom een verlaging van de snelheid naar 30 km/uur op [locatie] onwenselijk is in het kader van de verkeersveiligheid. [...]

10.5. Gelet op het voorgaande komt de voorzieningenrechter tot de conclusie dat het college in redelijkheid heeft kunnen overwegen dat op [locatie] geen verkeersonveilige situatie zal ontstaan als gevolg van de toename aan vrachtverkeer in verband met het realiseren van de tijdelijke grondopslag. Het college heeft het aspect verkeersveiligheid daarnaast voldoende geborgd in de omgevingsvergunning. De bezwaren van verzoekers hebben dan ook geen redelijke kans van slagen. [...]

JnB 2024, 502

Voorzieningenrechter Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 07-05-2024,

[ECLI:NL:RBZWB:2024:2969](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Etten-Leur.

Omgevingswet 2.33

Invoeringswet Omgevingswet 4.1 aanhef en onder a en h, 4.3 aanhef en onder a, 4.30

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1, 2.12 lid 1 aanhef en onder a onder 3°

Crisis- en herstelwet (CHW) 2.4

OMGEVINGSWET. OVERGANGSRECHT. INWERKINGTREDING. WABO. CHW.

Omgevingsvergunning voor 100 flexwoningen, met een instandhoudingstermijn van 15 jaar.

Op 1 januari 2024 zijn de Omgevingswet en de Invoeringswet Omgevingswet in werking getreden. Voor experimenten die op grond van artikel 2.4 van de CHW zijn aangewezen en waarvan de tijdsduur niet is verstreken bepaalt artikel 4.30 van de

Invoeringswet Omgevingswet dat zij na inwerkingtreding van de Omgevingswet berusten op artikel 2.33 van de Omgevingswet.

De aanvraag om een omgevingsvergunning is ingediend op 15 december 2023. Dit is vóór het tijdstip van inwerkingtreding van de Omgevingswet. Op grond van artikel 4.1 aanhef en onder a en h, gelezen in samenhang met artikel 4.3, aanhef en onder a, van de

Invoeringswet Omgevingswet blijft op de aanvraag het recht van toepassing zoals dat gold onmiddellijk vóór het tijdstip van inwerkingtreding van de Omgevingswet, tot het besluit op die aanvraag onherroepelijk wordt en met uitzondering van artikel 3.9, derde lid, eerste zin, van de Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo). Dat betekent dat in dit geval op de aanvraag de Wabo en de CHW, zoals die golden voor 1 januari 2024, van toepassing blijven.

JnB 2024, 503

ABRS, 08-05-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:1946](#)

college van dijkgraaf en hoogheemraden van Schieland en de Krimpenerwaard.

Omgevingswet

Invoeringswet Omgevingswet 4.5 aanhef en onder a

Waterwet 5:24 lid 1

Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) 4:8

OMGEVINGSWET. OVERGANGSRECHT. WATERWET. GEDOOGPLICHT. Op 1 januari 2024 zijn de Omgevingswet en de Invoeringswet Omgevingswet in werking getreden. Als vóór het tijdstip van inwerkingtreding van de Omgevingswet voor een besluit tot oplegging van een gedoogplicht als bedoeld in artikel 5.24, eerste lid, van de Waterwet toepassing is gegeven aan artikel 4:8 van de Awb of een dergelijk besluit bekendgemaakt is, dan blijft op grond van artikel 4.5, aanhef en onder a, van de Invoeringswet Omgevingswet het recht zoals dat gold onmiddellijk vóór dat tijdstip van toepassing tot het besluit onherroepelijk wordt.

Het besluit van het college tot oplegging van de gedoogplicht is op 19 november 2019 bekendgemaakt. Dit betekent dat in dit geval de Waterwet, zoals die gold vóór 1 januari 2024, van toepassing blijft.

[Naar inhoudsopgave](#)

Wabo

JnB 2024, 504

ABRS, 15-05-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:2042](#)

het college van burgemeester en wethouders van Zandvoort.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo)

WABO. OMGEVINGSVERGUNNING. VERTROUWENSBEGINSEL. Afwijzing aanvraag omgevingsvergunning voor het verbouwen van een garage om deze als recreatiewoning te mogen gebruiken. I.c. mocht [appellant] de gerechtvaardigde verwachting hebben dat zijn aanvraag zou worden getoetst aan uitsluitend de voorwaarden, zoals opgenomen in de hem door de medewerkster van de Omgevingsdienst toegestuurde bijlage "Recreatiewoning". Het college heeft bij zijn besluit op bezwaar het belang van [appellant] dat het college handelt in overeenstemming met de bij hem gerechtvaardigde verwachting, niet betrokken. Dat besluit berust dan ook niet op een deugdelijke motivering.

[...] Vertrouwensbeginsel

[...] 3.3. De Afdeling stelt voorop dat [appellant] terecht betoogt dat de rechtbank, in navolging van het college, niet heeft onderkend dat hij niet stelt dat de medewerkster van de Omgevingsdienst door haar uitlatingen en gedragingen bij hem het vertrouwen heeft gewekt dat de gewenste omgevingsvergunning zou worden verleend. Waar het hem om gaat, is dat bij hem het vertrouwen is gewekt dat zijn aanvraag zou worden getoetst aan het hem als bijlage toegezonden toetsingskader 'Recreatiewoning'. De Afdeling is voorts van oordeel dat [appellant] aannemelijk heeft gemaakt dat de medewerkster van de Omgevingsdienst uitlatingen heeft gedaan waaruit hij redelijkerwijs kon en mocht afleiden dat zijn aanvraag om een omgevingsvergunning voor het verbouwen en het gebruik van de garage als recreatiewoning door het college uitsluitend getoetst zou worden aan de voorwaarden die in de bijlage 'Recreatiewoning' zijn opgenomen. De aan [appellant] zonder enig

nader voorbehoud toegestuurde uitlatingen van de medewerkster zijn concreet, gedetailleerd en geheel toegesneden op de specifieke situatie van het perceel van [appellant], waaronder ook het adres.

Verder kon en mocht [appellant] redelijkerwijs veronderstellen dat de medewerkster in haar berichtgeving de opvatting van het college vertolkte. Zij presenteerde zich namelijk daarin als medewerkster die betrokkenheid heeft bij vergunningverlening in Zandvoort op het gebied van het omgevingsrecht. In haar berichtgeving staat onder de naam van de medewerkster "medewerker omgevingsrecht" en daaronder "vergunningen Zandvoort". De door het college gestelde omstandigheden dat de medewerkster, gelet op haar functie, slechts algemene en niet op een specifieke situatie toegesneden informatie behoorde te verstrekken, doet hieraan niet af. Dit was voor [appellant] immers niet kenbaar.

De omstandigheid dat [appellant] de aanvraag, voorzien van de ruimtelijke onderbouwing, nog niet had ingediend op het moment van de uitlatingen van de medewerkster, waarop het college nog heeft gewezen, leidt niet tot het oordeel dat [appellant] niet gerechtvaardigd heeft mogen vertrouwen op de uitlatingen van de medewerkster. Die uitlatingen hadden namelijk juist betrekking op een nog in te dienen aanvraag.

Dat de integrale beleidsnota voor een ieder zou zijn te raadplegen op de gemeentelijke website maakt evenmin dat [appellant] er onder de hiervoor omschreven omstandigheden niet op mocht vertrouwen dat hem alle voorwaarden voor een recreatiewoning in een bijgebouw waren verstrekt door de betrokken medewerkster van de gemeente. Onder deze omstandigheden bestond er voor hem dan ook geen aanleiding om nader onderzoek naar de inhoud van het beleid te doen.

3.4. [appellant] mocht, gelet op het voorgaande, de gerechtvaardigde verwachting hebben dat zijn aanvraag zou worden getoetst aan uitsluitend de voorwaarden uit de bijlage "Recreatiewoning". Het college heeft bij zijn besluit op bezwaar het belang van [appellant] dat het college handelt in overeenstemming met de bij hem gerechtvaardigde verwachting, niet betrokken. Dat besluit berust dan ook niet op een deugdelijke motivering. De rechtbank heeft dit niet onderkend. [...]

JnB 2024, 505

ABRS, 15-05-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:2030](#)

college van burgemeester en wethouders van Wassenaar.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder a
bestemmingsplan

WABO. OMGEVINGSVERGUNNING. BOUWWERK. BESTEMMINGSPLAN.

Omgevingsvergunning voor het plaatsen van ballenvangers ten behoeve van padelbanen op tennispark. In dit geval worden de ballenvangers op de bestaande wanden van de padelbaan bevestigd en zijn, naar niet in geschil is, niet direct met de aarde verbonden. Dat betekent dat de ballenvangers niet kunnen worden aangemerkt als een bouwwerk in de zin van het bestemmingsplan. Een toetsing van het bouwplan aan artikel 7.2, vijfde lid, aanhef en onder a, van de planregels is daarom niet aan de orde. Dat in de begripsomschrijving van 'bouwwerk' in de bouwverordening staat dat een bouwwerk indirect met de grond verbonden kan zijn, maakt dit niet anders. De begripsomschrijving in de bouwverordening is immers bij de beoordeling van de vraag of het bouwplan in overeenstemming is met het bestemmingsplan niet van belang. Dit heeft de rechtbank niet onderkend. De ballenvangers moeten naar het oordeel van de Afdeling worden aangemerkt als een uitbreiding van het bestaande bouwwerk, dat is aan te merken als een 'overig bouwwerk' als bedoeld in artikel 7.2, vijfde lid, aanhef en

onder f, van de planregels. De Afdeling verwijst in dit verband naar haar uitspraak van 29 mei 2019, onder 4.3. Ingevolge die bepaling is de maximale hoogte van zulke bouwwerken 4,5 m. Met de bevestiging van de aangevraagde ballenvangers aan de wanden wordt die hoogte overschreden. Gelet hierop heeft de rechtbank ten onrechte overwogen dat het college zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat het bouwplan niet in strijd is met het bestemmingsplan.

JnB 2024, 506

ABRS, 15-05-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:2048](#)

college van burgemeester en wethouders van Zuidplas, verweerder.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.12 lid 1 aanhef en onder a, onder 2°

Besluit omgevingsrecht (Bor) Bijlage II artikel 4 aanhef en onderdeel 1

WABO. OMGEVINGSVERGUNNING. WELSTAND. BEELDKWALITEITPLAN.

Omgevingsvergunning voor het bouwen van een woning. De Afdeling heeft in de uitspraak van 31-03-2021, [ECLI:NL:RVS:2021:665](#), vastgesteld dat in artikel 6.2 van de planregels is bepaald dat op de gronden met de bestemming "Wonen" mag worden gebouwd met inachtneming van het beeldkwaliteitplan "Linten & Kwaliteitszone Ringvaart", zoals dat op 29-11-2011 door de raad van de gemeente Zuidplas is vastgesteld. I.c. volgt de Afdeling het college niet in zijn standpunt dat het bouwplan alleen moet worden getoetst aan die eisen uit het beeldkwaliteitplan die als bouwregels kunnen worden aangemerkt. De verwijzing naar het beeldkwaliteitplan aan het slot van artikel 6.2 van de planregels is, zoals ook volgt uit overweging 6.3 van de uitspraak van 31-03-2021, daartoe niet beperkt. Ook uit het beeldkwaliteitplan zelf blijkt niet dat de toetsing beperkt zou moeten blijven tot bepaalde beeldkwaliteiteisen. Dat betekent dat het bouwplan moet worden getoetst aan alle beeldkwaliteiteisen uit paragraaf 3.2 van het beeldkwaliteitplan en dus ook aan de eisen die volgens het college als welstandsregels zouden moeten worden aangemerkt.

Jurisprudentie Wabo-milieu:

- MK Rechtbank Limburg, 17-04-2024, [ECLI:NL:RBLIM:2024:1868](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

8.40- en 8.42-AMvB's

JnB 2024, 507

Rechtbank Noord-Nederland, 26-04-2024, [ECLI:NL:RBNNE:2024:1841](#)

college van burgemeester en wethouders van Achtkarspelen, verweerder.

Activiteitenregeling milieubeheer 2.20

ACTIVITEITENBESLUIT MILIEUBEHEER. Afwijzing handhavingsverzoek asfaltcentrale.

INFORMATIEPLICHT ZEER ZORGWEKKENDE STOFFEN (ZZS). I.c. wordt geconstateerd dat verweerder zowel in het primaire besluit tot afwijzing van het verzoek om handhaving als in het bestreden besluit geen voldragen standpunt dat er in dit geval geen sprake is van een overtreding van een wettelijk voorschrift heeft ingenomen. Hierbij wordt in aanmerking genomen dat verweerder in het midden heeft gelaten of het door derde-belanghebbende ZZS-rapport voldoet aan de daaraan te stellen eisen, als bedoeld in artikel 2.20 van de Activiteitenregeling milieubeheer.

EMISSIEGRENSWAARDEN PAK'S. Het betoog van eiseres dat verweerder ten onrechte heeft nagelaten emissiemetingen uit te voeren in de voorbereiding van de heroverweging in bezwaar, omdat hij heeft miskend dat hij in het bestreden besluit van het toen geldende recht had moeten uitgaan, slaagt.

Besluit waarbij verweerder het verzoek om handhaving van eiseres jegens de asfaltcentrale van de [naam] (hierna: de derde-belanghebbende) heeft afgewezen. [...]

Informatieplicht

7. Eiseres betoogt dat derde-belanghebbende op 26 augustus 2022 een nieuw onderzoek heeft overgelegd dat net als de versie van 20 mei 2022 niet voldoet aan de gestelde eisen. [...]

7.1.1. De rechtbank overweegt dat uit artikel 2.4, derde lid, van het Activiteitenbesluit en de daarbij behorende totstandkomingsgeschiedenis volgt dat de asfaltcentrale van derde-belanghebbende voor het eerst op uiterlijk 31 december 2020 en vervolgens elke vijf jaar informatie moet verstrekken aan verweerder over de mate waarin vanuit de asfaltcentrale emissie van ZZS naar de lucht plaatsvinden en over de mogelijkheden om emissies van die stoffen te voorkomen dan wel, als dat niet mogelijk is, te beperken. Hierbij neemt de rechtbank in aanmerking dat het verstrekken van informatie over de emissie aan verweerder de informatieplicht is en dat het verstrekken van informatie over de mogelijkheden om de emissies te beperken de minimalisatieplicht, zoals bedoeld in artikel 2.4, tweede lid, van het Activiteitenbesluit. De rechtbank stelt in dit verband vast dat derde-belanghebbende in dit geval niet heeft voldaan aan de in artikel 2.4, derde lid, van het Activiteitenbesluit gestelde verplichting om voor het eerst op uiterlijk 31 december 2020 informatie over de emissie van ZZS vanuit de asfaltcentrale te verstrekken aan verweerder, zoals ook blijkt uit de brief van 21 november 2021 van verweerder.

7.1.2. De rechtbank constateert dat verweerder zowel in het primaire besluit tot afwijzing van het verzoek om handhaving als in het bestreden besluit geen voldragen standpunt dat er in dit geval geen sprake is van een overtreding van een wettelijk voorschrift heeft ingenomen. Hierbij neemt de rechtbank in aanmerking dat verweerder in het midden heeft gelaten of het door derde-belanghebbende ZZS-rapport voldoet aan de daaraan te stellen eisen, als bedoeld in artikel 2.20 van de Activiteitenregeling milieubeheer. Op deze wijze heeft verweerder naar het oordeel van de rechtbank het besluit op het verzoek om handhaving van eiseres onzorgvuldig en in strijd met het bepaalde in artikel 3:2 van de Awb voorbereid. Het had op de weg van verweerder gelegen om duidelijkheid te verschaffen of er al dan niet sprake was van een overtreding van een wettelijk

voorschrift. Alleen al om die reden komt de rechtbank tot het oordeel dat verweerder ten onrechte het verzoek om handhaving van eiseres heeft afgewezen. Dat geldt te meer nu verweerder later heeft vastgesteld dat het door derde-belanghebbende ingediende ZZS-rapport niet voldoet aan de daaraan te stellen eisen en buiten deze procedure om alsnog op verzoek een last onder dwangsom is opgelegd aan de asfaltcentrale van derde-belanghebbende. Deze grond van eiseres slaagt.

Emissiegrenswaarden PAK's

8. Eiseres betoogt dat verweerder ten onrechte heeft nagelaten emissiemetingen uit te voeren in de voorbereiding van de heroverweging in bezwaar, omdat hij heeft miskend dat hij in het bestreden besluit van het toen geldende recht had moeten uitgaan. [...]

8.2. Deze beroepsgrond van eiseres slaagt. De rechtbank licht dat hierna verder toe.

8.3. Uit vaste jurisprudentie van de AbRvS, onder meer kenbaar uit [ECLI:NL:RVS:2020:2571](#), volgt dat op grond van artikel 7:11 van de Awb op het bestuursorgaan de plicht om zijn eerdere besluit op grondslag van het daartegen gemaakte bezwaar te heroverwegen. Voor zover de heroverweging daartoe aanleiding geeft, moet het bestuursorgaan dat eerdere besluit herroepen en voor zover nodig daarvoor in de plaats een nieuw besluit nemen. Hierbij is het vertrekpunt, zoals ook de Advocaat-Generaal (AG) in paragraaf 4.1 van zijn conclusie heeft vastgesteld, dat het bestuursorgaan zijn eerdere besluit heroverweegt op basis van de feiten en omstandigheden ten tijde van de heroverweging en op basis van het op dat moment geldende recht en beleid. Daarbij gaat het om feiten en omstandigheden van na het eerdere besluit die van belang zijn voor toepassing van de desbetreffende norm. Wat betreft het geldende recht of beleid, betekent dit dat het bestuursorgaan zich bij een wijziging van dat recht of beleid ten tijde van de heroverweging rekenschap moet geven van eventueel overgangsrecht of een in het beleid opgenomen overgangsregel.

8.4. In voormelde regeling is geen overgangsrecht opgenomen. In de Nota van toelichting is vermeld dat het in dit geval gaat om een bewuste keuze: [...]

8.5. De rechtbank volgt het standpunt van verweerder niet. Naar het oordeel van de rechtbank is in het kader van de vraag welk recht dient te worden toegepast ten tijde van de heroverweging in bezwaar het door de AbRvS neergelegde criterium in de in overweging 8.3. vermelde jurisprudentie van belang. Hieruit volgt dat bij wijziging van het recht in het licht van de heroverweging in bezwaar rekening dient te worden gehouden met eventueel overgangsrecht. Uit de Regeling van 25 oktober 2022 en de bijbehorende Nota van toelichting leidt de rechtbank af dat het een bewuste keuze van de regelgever is geweest om geen overgangsrecht aan het vervallen van de erkende maatregel te verbinden. Verder leidt de rechtbank af uit de brief van de staatssecretaris van Infrastructuur en Waterstaat (Kamerstuk 28089, nummer 212, vergaderjaar 2021-2022) dat het in ieder geval vanaf 15 december 2021 duidelijk was dat de kwaliteitseisen uit de erkende maatregel BRL 9320 niet geschikt waren om te voldoen aan de emissiegrenswaarde voor PAK's. Dit brengt met zich dat verweerder naar aanleiding van het verzoek om handhaving van eiseres op andere wijze had moeten vaststellen of door de asfaltcentrale van derde-belanghebbende werd voldaan aan de emissiegrenswaarde voor PAK's (vgl. rechtbank Midden-Nederland, 2 november 2023, [ECLI:NL:RBMNE:2023:5722](#)). Gelet hierop is de rechtbank van oordeel dat verweerder zich ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat ten tijde van het nemen van het primaire besluit tot afwijzing van het verzoek om handhaving voldoende duidelijk was dat er geen sprake was van een overtreding van een wettelijk voorschrift. Dat wordt, zo overweegt de rechtbank, alleen maar bevestigd door de latere wijziging van artikel 5.37 van de Activiteitenregeling milieubeheer in verband met de inwerkingtreding van artikel 5.46, eerste lid, onder a, van het Activiteitenbesluit. In het door verweerder gestelde omtrent de rechtszekerheid

van de asfaltcentrale van derde-belanghebbende ziet de rechtbank geen aanleiding voor het oordeel dat dit aan het betrekken van de wijziging van de regelgeving ten tijde van de heroverweging in de bezwaarfase in de weg staat, gelet op de toelichting van de minister. Uit de voorgaande overwegingen volgt dat deze grond van eiseres slaagt.

Conclusie en gevolgen

9. Gelet op de overwegingen 6.3., 7.1.2. en 8.5. is het beroep van eiseres gegrond. [...]

JnB 2024, 508

ABRS, 15-05-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:2038](#)

college van burgemeester en wethouders van Wassenaar, appellant sub 1.

Activiteitenbesluit milieubeheer (hierna: Activiteitenbesluit) 2.1 lid 1

ACTIVITEITENBESLUIT. Weigering handhavingsverzoek padelbanen. LICHTHINDER. I.c. heeft het college zich terecht op het standpunt gesteld dat geen sprake is van een overtreding van artikel 2.1, eerste lid, gelezen in samenhang met het tweede lid, onder h, van het Activiteitenbesluit en dat het college daarom niet bevoegd was handhavend op te treden. In de nvt bij het Activiteitenbesluit (Stb. 2007, 415, blz. 181) staat dat de richtlijn van de NSVV als uitgangspunt kan worden gehanteerd bij de beantwoording van de vraag of er lichthinder optreedt. I.c. heeft [appellante sub 2] niet aannemelijk gemaakt dat die richtlijn in dit geval niet kan worden gehanteerd. Het college heeft voor de beoordeling van de lichthinder aansluiting kunnen zoeken bij die richtlijn. [appellante sub 2] heeft de resultaten van het onderzoek van de Omgevingsdienst niet bestreden.

[Naar inhoudsopgave](#)

Natuurbescherming

JnB 2024, 509

MK ABRs, 15-05-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:2051](#)

college van gedeputeerde staten van Noord-Holland.

Wet natuurbescherming (Wnb) 2.7

NATUURBESCHERMING. HANDHAVING. Afwijzing handhavingsverzoek tegen biomassacentrale vanwege ontbreken van een natuurvergunning. Het college stelt dat handhavend optreden in dit geval onevenredig en in strijd met de rechtszekerheid is. Het betreft daarbij dat de financiële gevolgen voor het bedrijf groot zijn, dat het bedrijf geen verwijt kan worden gemaakt niet over een vergunning te beschikken, dat door de minister en de provincies signalen zijn afgegeven dat niet handhavend wordt opgetreden tegen PAS-melders en dat het legalisatietraject op basis van het legalisatieprogramma van start is gegaan. I.c. luidt het oordeel dat het college de natuurbelangen niet dan wel onvoldoende in de besluitvorming heeft betrokken. Het college moet een nieuw besluit nemen op het handhavingsverzoek. Verwijzing naar ABRs 28-02-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:838](#), [ECLI:NL:RVS:2024:844](#) en [ECLI:NL:RVS:2024:852](#).

JnB 2024, 510

MK ABRS, 15-05-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:2050](#)

college van gedeputeerde staten van Noord-Brabant.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 1:2

Wet natuurbescherming (Wnb)

NATUURBESCHERMING. HANDHAVING.BELANGHEBBENDE. Handhavingsverzoek omwonenden attractiepark de Efteling. I.c. wordt geoordeeld dat [partij F] geen belanghebbende is bij het handhavingsverzoek. Uit de inhoudelijke behandeling van het beroep dat mede namens [partij F] was ingesteld tegen het bestemmingsplan "Wereld van de Efteling 2030", kan niet worden afgeleid dat [partij F] gevolgen van enige betekenis kan ondervinden van de exploitatie van de Efteling zoals die in 2020 plaatsvond. Ook de uitspraak van de Afdeling van 16-03-2016, [ECLI:NL:RVS:2016:737](#), over de omgevingsvergunning milieu en natuur voor Walibi, is niet van belang voor de beantwoording van de vraag of [partij F] belanghebbende is bij het handhavingsverzoek. De belanghebbendheid van [partij F] als omwonende van de Efteling moet op zijn eigen merites, op grond van de relevante feiten en omstandigheden en het besluit dat voorligt, worden beoordeeld.

[...] 4.2. De Afdeling overweegt dat voor de vraag of [partij F] belanghebbende is bij het handhavingsverzoek van belang is of hij feitelijke gevolgen kan ondervinden van de activiteit waarop het verzoek om handhaving betrekking heeft. Die activiteit is in dit geval de exploitatie van de Efteling in de omvang, op de wijze, waaronder de wijze van ontsluiting, en met het bezoekersaantal zoals die in 2020 feitelijk plaatsvond. De uitbreidingsplannen die de Efteling op dat moment had en de voorgenomen aanleg van de zuidelijke ontsluitingsroute over de Horst en de Heideweg spelen daarbij, anders dan [partij F] veronderstelt, geen rol. Evenmin is de afstand van de woning of het perceel van [partij F] tot het Natura 2000-gebied van belang.

4.3. De Afdeling is, anders dan de rechtbank, van oordeel dat uit de inhoudelijke behandeling van het beroep dat mede namens [partij F] was ingesteld tegen het bestemmingsplan "Wereld van de Efteling 2030", niet kan worden afgeleid dat [partij F] gevolgen van enige betekenis kan ondervinden van de exploitatie van de Efteling zoals die in 2020 plaatsvond. De belanghebbendheid bij een bestemmingsplan wordt beoordeeld in het licht van de planologische mogelijkheden waarin het plan voorziet. Dat zijn onder meer uitbreidingsmogelijkheden voor de Efteling en de aanleg van de zuidelijke ontsluitingsroute over de Horst en de Heideweg, de weg waaraan [partij F] woont. Die ontwikkelingen spelen, zoals hiervoor in 4.2 is overwogen, geen rol bij de beoordeling van de vraag of [partij F] belanghebbend is bij het handhavingsverzoek.

4.4. Het college en Efteling B.V. stellen verder terecht dat de uitspraak van de Afdeling van 16 maart 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:737](#), over de omgevingsvergunning milieu en natuur voor Walibi niet van belang is voor de beantwoording van de vraag of [partij F] belanghebbende is bij het handhavingsverzoek. In die uitspraak is het beroep van eigenaren van recreatiewoningen op een afstand van 1 kilometer van Walibi inhoudelijk behandeld. De Afdeling volgt niet de redenering van de rechtbank, dat daaruit kan worden afgeleid, dat aannemelijk is dat omwonenden van de Efteling die op een vergelijkbare afstand wonen gevolgen van enige betekenis kunnen ondervinden en daarom belanghebbende zijn. De belanghebbendheid van [partij F] als omwonende van de Efteling moet op zijn eigen merites, op grond van de relevante feiten en omstandigheden en het besluit dat voorligt, worden beoordeeld. De Afdeling zal dat hierna beoordelen.

[...] 4.6. Gelet op de aard en omvang van de activiteiten van de Efteling acht de Afdeling aannemelijk dat ter plaatse van de woning van [partij F] geluiden van het attractiepark hoorbaar zijn. Daarom is

aannemelijk dat [partij F] feitelijke gevolgen van de activiteiten van de Efteling kan ondervinden. Beoordeeld moet worden of ook sprake is van gevolgen van enige betekenis. Daarbij gaat het om geluid van het attractiepark en het verkeer op de Heideweg (geluid en congestie).

4.7. Volgens het college ondervindt [partij F] geen gevolgen van enige betekenis door het geluid van het attractiepark, omdat het wegverkeerslawaaï bij de woning van [partij F] maatgevend is. Dat volgt uit de akoestische onderzoeken die voor de revisievergunning voor de Efteling van 23 april 2013 zijn opgesteld. Met de stelling dat de Efteling sinds 2013 drukker bezocht wordt en hij geluiden van de Efteling hoort heeft [partij F] naar het oordeel van de Afdeling niet aannemelijk gemaakt dat bij zijn woning het wegverkeerslawaaï niet langer maatgevend is. Gezien de afstand van de woning tot het attractiepark en gelet op wat hiervoor staat vindt de Afdeling het niet aannemelijk dat [partij F] door het geluid van het attractiepark gevolgen van enige betekenis ondervindt.

4.8. Over de gevolgen van het verkeer op de Heideweg (geluid en congestie) overweegt de Afdeling het volgende.

[...] De Afdeling acht met het college en Efteling B.V. aannemelijk dat een geringe toename van het Eftelingverkeer op de N261 uit zuidelijke richting, niet zal leiden tot een meer dan geringe toename van sluipverkeer op de Heideweg. Daarbij betreft de Afdeling dat [partij F] zijn standpunt dat er sprake is van veel sluipverkeer en op sommige momenten van congestie, niet nader heeft onderbouwd. Gelet daarop en gezien de afstand van de woning van [partij F] tot de Heideweg en de N261, is evenmin aannemelijk dat een eventuele geringe toename van sluipverkeer op de Heideweg heeft geleid tot een waarneembare toename van het geluid bij zijn woning. De gevolgen voor [partij F] van het gebruik van de Heideweg door sluipverkeer van en naar de Efteling zijn dan ook naar het oordeel van de Afdeling niet zodanig dat sprake is van gevolgen van enige betekenis. Die conclusie wordt niet anders als de gevolgen van het geluid van het attractiepark en van het gebruik van de Heideweg in onderlinge samenhang worden gezien.

4.9. Gelet op het voorgaande heeft de rechtbank ten onrechte geoordeeld dat [partij F] belanghebbende is bij het handhavingsverzoek en dat het college het bezwaar voor zover dat namens [partij F] is ingesteld ten onrechte niet-ontvankelijk heeft verklaard. Het betoog van Efteling B.V. en het college slaagt. [...]

JnB 2024, 511

MK ABRS, 15-05-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:1983](#)

college van gedeputeerde staten van Drenthe.

Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) 8

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 1:2

Wet natuurbescherming (Wnb)

NATUURBESCHERMING. HANDHAVING. BELANGHEBBENDE. I.c. wordt geoordeeld dat **Farmer Defence Force (FDF) geen belanghebbende is bij een handhavingsverzoek tegen een Jumbo distributiecentrum. Volgens FDF wordt het distributiecentrum zonder natuurvergunning geëxploiteerd. Een natuurvergunning is volgens FDF nodig, omdat de transportbewegingen van en naar het distributiecentrum stikstofdepositie veroorzaken op Natura 2000-gebieden. De statutaire doelstellingen van FDF zien op de behartiging van de collectieve belangen van de agrarische sector. De collectieve belangen die FDF in het bijzonder behartigt, zijn niet rechtstreeks betrokken bij het verzoek om op grond van de Wnb handhavend op te treden tegen de exploitatie van het distributiecentrum van Jumbo. Dat agrariërs ook aan natuurbeheer doen en voor hun bedrijfsvoering afhankelijk zijn van een**

gezonde natuur, betekent niet dat de collectieve belangen die FDF in het bijzonder behartigen gericht zijn op natuurbeheer of natuurbescherming. Het gaat hen immers juist eerst en vooral om de belangen van de (ondernemers in de) agrarische sector, welke belangen niet zonder meer gelijk vallen met natuurbeschermingsbelangen. Dat FDF met het verzoek aan het licht wil brengen dat ook andere sectoren een belangrijke bijdrage leveren aan de totale stikstofuitstoot leidt evenmin tot het oordeel dat zij daarom belanghebbende is bij het verzoek om handhaving. Van een schending van artikel 8 van het EVRM is geen sprake. Artikel 1:2, eerste en derde lid, van de Awb is niet in strijd met het verbod van discriminatie.

[Naar inhoudsopgave](#)

Waterwet

JnB 2024, 512

ABRS, 08-05-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:1946](#)

college van dijkgraaf en hoogheemraden van Schieland en de Krimpenerwaard.

Waterwet 5:21, 5:24

Eerste Protocol bij het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het Eerste Protocol) 1

WATERWET. GEDOOGPLICHT. TERMIJN. I.c. heeft het college in de schending van artikel 5.24, tweede lid, van de Waterwet geen aanleiding hoeven zien om het gedoogplichtbesluit te heroverwegen. Aan het opleggen van een gedoogplicht na aanvang of na afloop van de werkzaamheden is inherent dat niet wordt voldaan aan de termijn van artikel 5.24, tweede lid, van de Waterwet. Overschrijding van die termijn kan niet worden hersteld en de overschrijding tast de rechtmatigheid van een gedoogplichtbesluit niet aan. **ARTIKEL 1 EERSTE PROTOCOL.** In het gedoogplichtbesluit en het besluit op bezwaar heeft het college de betrokken belangen afgewogen. Het heeft daarbij het waterstaatkundige belang bij het op de gekozen wijze uitvoeren van het waterstaatswerk zwaarder gewogen dan het belang van [appellant] bij het (geheel) ongestoorde genot van haar perceel. Niet valt in te zien waarom die afweging zich niet zou verdragen met artikel 1 van het Eerste Protocol.

Zie ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje "Omgevingswet".

Overige jurisprudentie Waterwet:

- ABRS, 15-05-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:2037](#);

- MK Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 02-05-2024, [ECLI:NL:RBZWB:2024:2793](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Werkloosheid

JnB 2024, 513

MK CRvB, 18-04-2024, [ECLI:NL:CRVB:2024:791](#)

Raad van bestuur van het Uvw.

Burgerlijk Wetboek (BW) 7:667 lid 3

Werkloosheidswet (WW) 19 lid 4

WERKLOOSHEID. TUSSENTIJDSE BEËINDIGING VIA VASTSTELLINGSOVEREENKOMST. De Raad volgt de rechtbank in het oordeel dat met het overeenkomen van het opzegbeding in de vaststellingsovereenkomst is voldaan aan het vereiste van artikel 7:667, derde lid, van het BW. Voor het standpunt van het Uvw dat het opzegbeding voorafgaand aan (het tekenen van) de vaststellingsovereenkomst in een apart addendum bij de arbeidsovereenkomst moet zijn overeengekomen, bevat noch artikel 19, vierde lid, van de WW, noch artikel 7:667, derde lid, van het BW een aanknopingspunt.

Betrokkene is op 9 september 2021 in dienst getreden bij [werkgeefster] (werkgeefster) als administratief medewerker voor 24 uur per week op grond van een arbeidsovereenkomst voor bepaalde tijd. In de arbeidsovereenkomst is opgenomen dat deze wordt aangegaan voor 7 maanden en van rechtswege zal eindigen op 8 april 2022. In de arbeidsovereenkomst is geen tussentijds opzegbeding overeengekomen.

1.2. Betrokkene en werkgeefster hebben op 30 november 2021 een vaststellingsovereenkomst ondertekend waarin het dienstverband is beëindigd per 1 januari 2022. In de vaststellingsovereenkomst is opgenomen dat partijen verklaren dat de tussen hen bestaande arbeidsovereenkomst tussentijds kan eindigen met inachtneming van een maand opzegtermijn.

1.3. Betrokkene heeft op 5 januari 2022 een uitkering op grond van de Werkloosheidswet (WW) aangevraagd. Bij besluit van 13 januari 2022 heeft het Uvw geweigerd betrokkene een WW-uitkering toe te kennen omdat zij een arbeidsovereenkomst voor bepaalde tijd tot en met 8 april 2022 had, die niet tussentijds beëindigd kon worden. [...]

4.3. In artikel 19, vierde lid, van de WW is de uitsluitingsgrond opgenomen dat de werknemer geen recht op uitkering heeft totdat de arbeidsovereenkomst voor bepaalde tijd zou zijn verstreken, indien deze tussentijds met wederzijds goedvinden is geëindigd, zonder dat in die arbeidsovereenkomst schriftelijk is overeengekomen dat deze tussentijds kan worden opgezegd als bedoeld in artikel 7:667, derde lid, van het Burgerlijk Wetboek.

4.4. Het Uvw stelt zich op het standpunt dat een opzegbeding dat pas is overeengekomen in de vaststellingsovereenkomst niet kan worden aangemerkt als een opzegbeding in de arbeidsovereenkomst als bedoeld in artikel 19, vierde lid, van de WW. De Raad volgt dit standpunt niet. In artikel 19, vierde lid, van de WW heeft de wetgever, door te verwijzen naar artikel 7:667, derde lid, van het BW, expliciet aansluiting gezocht bij het burgerlijk recht. In artikel 7:667, derde lid, van het BW is bepaald dat een arbeidsovereenkomst voor bepaalde tijd slechts tussentijds kan worden opgezegd indien voor ieder der partijen dat recht schriftelijk is overeengekomen. De Raad leest hierin dat het enige vereiste voor een tussentijds opzegbeding is dat het schriftelijk tussen partijen is overeengekomen. Over het moment waarop het opzegbeding moet zijn overeengekomen is in artikel 7:667, derde lid, van het BW niets bepaald. Ook is in dit artikellid niet bepaald dat een tussentijds opzegbeding alleen in de oorspronkelijke arbeidsovereenkomst zelf of in een addendum daarbij kan worden opgenomen. De Raad volgt dan ook de rechtbank in het oordeel dat met het overeenkomen van het opzegbeding in de vaststellingsovereenkomst is voldaan aan het vereiste van

artikel 7:667, derde lid, van het BW. Voor het standpunt van het Uvw dat het opzegbeding voorafgaand aan (het tekenen van) de vaststellingsovereenkomst in een apart addendum bij de arbeidsovereenkomst moet zijn overeengekomen, bevat noch artikel 19, vierde lid, van de WW, noch artikel 7:667, derde lid, van het BW een aanknopingspunt. [...]

5. Het hoger beroep van het Uvw slaagt dus niet. Dat betekent dat het Uvw uitvoering dient te geven aan de aangevallen uitspraak en opnieuw op het bezwaar van betrokkene zal dienen te beslissen met inachtneming van deze uitspraak en wat de rechtbank in de aangevallen uitspraak heeft overwogen. Voor betrokkene betekent dit, zoals ter zitting door het Uvw verklaard, dat zij door het Uvw alsnog in aanmerking zal worden gebracht voor een WWuitkering over de periode van 1 januari 2022 tot 9 april 2022.

[Naar inhoudsopgave](#)

Volksverzekeringen

JnB 2024, 514

MK CRvB, 02-05-2024, [ECLI:NL:CRVB:2024:864](#)

Raad van bestuur van de Svb.

Algemene nabestaandenwet (ANW) 1, 3, 5, 14

Wet basisregistratie personen (Wbp)

ANW. NABESTAANDE. Appellant heeft geen recht op een ANW-uitkering, omdat het kind waarover de overleden echtgenote de voogdij had op de dag van haar overlijden geen pleegkind van appellant was.

4.2. De Raad is tot de conclusie gekomen dat appellant geen recht heeft op een ANWuitkering, omdat [pleegkind] op de dag van het overlijden [echtgenote] geen pleegkind van hem was. Voor de ANW wordt namelijk alleen als pleegkind van de nabestaande aangemerkt het pleegkind voor wie de nabestaande toen zorg droeg als ware hij ouder.[...] Hiermee is bedoeld op de situatie dat de verzorger zowel de feitelijke verzorging én het onderhoud van het kind op zich heeft genomen, zoals een ouder ten opzichte van zijn eigen kind in het algemeen doet. De verzorger moet met betrekking tot de opvoeding van het kind de plaats van de ouder innemen waardoor er een verhouding bestaat als die van een ouder tot een eigen kind. De opvoedingseis moet ook daadwerkelijk gestalte krijgen, wat blijkt uit een nauwe exclusieve (opvoedings)relatie tussen de verzorger en het betrokken kind. Als het juridisch gezag over het kind niet bij de verzorger ligt, moet de verhouding in zekere mate een duurzaam en bestendig karakter hebben.[...] De Raad vindt niet aannemelijk dat appellant op 17 augustus 2020 zorg droeg voor [pleegkind] alsof hij haar ouder was. Hierna legt de Raad uit waarop hij deze conclusie baseert.

4.3. De Raad vindt dat er onvoldoende aanwijzingen zijn dat appellant op de dag van het overlijden van [echtgenote] de kosten droeg voor het onderhoud en de verzorging van [pleegkind] . Appellant heeft weliswaar rekeningafschriften en bonnetjes overgelegd, waaruit blijkt dat hij enige kosten droeg voor [pleegkind] , maar deze betreffen allemaal de periode na het overlijden van [echtgenote] . Andere aanwijzingen dat appellant op het moment van het overlijden van [echtgenote] al de kosten van onderhoud en verzorging van [pleegkind] droeg heeft de Raad in het dossier niet aangetroffen.

4.4. Ook vindt de Raad dat er onvoldoende aanwijzingen zijn dat de feitelijke verzorging van [pleegkind] op de dag van het overlijden bij appellant lag. Dat [echtgenote] en [pleegkind] op die dag

op het adres van appellant woonden is niet aannemelijk geworden. Weliswaar hebben vrienden, familieleden, bekenden en de huisarts verklaard dat [echtgenote] , [pleegkind] en appellant een gezin vormden, maar dat is daarvoor niet voldoende. Verder wordt opgemerkt dat met een beschikking van 24 april 2019 van de rechtbank Rotterdam (familierechter) [echtgenote] als voogd van [pleegkind] is aangewezen, maar dat daarin appellant niet wordt genoemd. In een beschikking van 24 augustus 2020 van de rechtbank is de jeugdbescherming, en niet appellant, belast met de voorlopige voogdij van [pleegkind] . [pleegkind] is pas op 1 februari 2021 op het adres van appellant ingeschreven in de Brp. In een brief van 24 maart 2021 van de jeugdbescherming is vermeld dat [pleegkind] pas na het overlijden van [echtgenote] bij appellant is gaan wonen. Appellant heeft zelf op een informatieformulier van 24 februari 2021 aan de SvB gemeld dat [pleegkind] sinds de eerste week van februari 2021 bij hem inwoont. [...]

4.7. De Raad is het niet met appellant eens dat de SvB het vertrouwensbeginsel zou hebben geschonden. [...]

5. Het hoger beroep slaagt dus niet. [...]

JnB 2024, 515

MK CRvB, 02-05-2024, [ECLI:NL:CRVB:2024:863](#)

Raad van bestuur van de SvB.

Verordening (EEG) 1408/71 (Vo 1408/71) 13 lid 2, 14 lid 2 aanhef en onder b ten eerste
Algemene Ouderdomswet (AOW)

AOW. De uitzonderingsbepaling van artikel 14 lid 2 aanhef en onder b, ten eerste Vo 1408/71 is niet op appellant van toepassing. Appellant werkte in de jaren 1982 tot en met 1988 waarin hij seizoenswerk verrichtte niet tegelijkertijd, maar afwisselend in Nederland en Frankrijk. De Raad is het met de rechtbank en de SvB eens dat appellant niet verzekerd is geweest voor de AOW in de periodes waarin hij seizoenswerk in Frankrijk verrichtte.

4.6. [...] Hoofddregel is dat op degene die werkt op het grondgebied van een lidstaat, de wetgeving van die staat van toepassing is, zelfs als hij in een andere lidstaat woont. Dat staat in artikel 13, tweede lid, aanhef en onder a, van Vo 1408/71. Artikel 14, tweede lid, aanhef en onder b, ten eerste, van Vo 1408/71 bevat een uitzondering op deze hoofddregel. Op grond van die bepaling is iemand die op het grondgebied van meerdere lidstaten pleegt te werken, waaronder de lidstaat op het grondgebied waarvan hij woont, de wetgeving van de woonlidstaat van toepassing. Deze uitzonderingsbepaling was echter niet op appellant van toepassing. Appellant werkte in de jaren 1982 tot en met 1988 waarin hij seizoenswerk verrichtte niet tegelijkertijd, maar afwisselend in Nederland en Frankrijk. Appellant heeft niet aannemelijk gemaakt dat er sprake was van overlap, bijvoorbeeld omdat de werkzaamheden in Frankrijk werden verricht terwijl zijn arbeidsovereenkomst in Nederland doorliep.[...] Ook is geen sprake van een situatie waar appellant binnen het kader van een arbeidsovereenkomst door zijn werkgever achtereenvolgens werd ingezet in verschillende EU-lidstaten[...]: appellant was in de betrokken periode werkzaam voor verschillende werkgevers en uit de overgelegde stukken blijkt niet van afstemming over en weer over het werken in het andere land tussen appellant en de werkgevers. In die omstandigheden oordeelt de Raad, net als de rechtbank, dat er onvoldoende aanknopingspunten zijn voor de conclusie dat appellant op het grondgebied van meerdere lidstaten placht te werken in de zin van deze uitzonderingsbepaling.

4.7. De Raad is het dan ook met de rechtbank en de SvB eens dat appellant niet verzekerd is geweest voor de AOW in de periodes in de jaren 1982 tot en met 1988 waarin hij seizoenswerk in Frankrijk verrichtte. In die periodes was op grond van artikel 13, tweede lid, aanhef en onder a, van

Vo 1408/71 op appellant de Franse socialezekerheidswetgeving van toepassing. Indien appellant op basis van de Verordening onder de socialezekerheidswetgeving van Frankrijk valt, is de Nederlandse socialezekerheidswetgeving niet van toepassing.[...] Appellant is in zo'n geval niet verzekerd voor de AOW.[...] Dat het pensioen in Frankrijk op een andere manier wordt opgebouwd dan in Nederland doet aan deze conclusie niet af.

JnB 2024, 516

Rechtbank Amsterdam, 04-04-2024, [ECLI:NL:RBAMS:2024:1944](#)

Raad van bestuur van de SvB, verweerder.

Algemene Ouderdomswet (AOW) 1, 2, 3, 6

AOW. DUURZAAM GESCEIDEN LEVEN. I.c. komt eiser in aanmerking voor een AOW-pensioen naar de norm van een alleenstaande.

7.4. Naar het oordeel van de rechtbank duiden de[...] feiten en omstandigheden erop dat sprake was van een gewilde verbreking van de huwelijkse samenleving. Eiser en [naam] leiden ieder afzonderlijk een eigen leven en deze situatie is voor hen blijvend. Eiser en [naam] leven duurzaam gescheiden van elkaar alsof zij niet met elkaar zijn gehuwd. Dat eiser de huur van de woning betaalt, maakt in de gegeven omstandigheden niet dat de financiële verstrengeling dermate is dat geen sprake is van een situatie van duurzaam gescheiden leven. Hieruit kan eerder worden afgeleid dat sprake is van een situatie waarin ex-samenwonenden goede afspraken hebben gemaakt over het gescheiden leven. Als dit al gezien kan worden als zorg, dan is die zorg in ieder geval niet wederzijds en acht de rechtbank het aannemelijk dat eiser dit doet vanwege zijn verantwoordelijkheid voor zijn zoons. Daarbij hecht de rechtbank waarde aan de bijkomende omstandigheden dat eiser en [naam] ieder op een eigen adres wonen in afzonderlijke landen, alleen contact hebben over hun oudste zoon die een beperking heeft, voor hun eigen levensonderhoud zorgen, geen gezamenlijke (sociale) activiteiten ondernemen en dat eiser en [naam] niet voor elkaar zorgen. Dat sprake is van een fiscaal partnerschap is onvoldoende om anders te concluderen, nu de financiën van eiser en [naam] verder van elkaar gescheiden zijn. Dit betekent dat eiser in aanmerking komt voor een AOW-pensioen naar de norm van een alleenstaande. [...]

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

JnB 2024, 517

MK CRvB, 02-05-2024, [ECLI:NL:CRVB:2024:855](#)

college van burgemeester en wethouders van Oostzaan.

Jeugdwet (JW) 1.1, 1.2 lid 1, 2.3

Wet maatschappelijke ondersteuning 2015 (WMO 2015) 2.1.5 lid 1, 2.3.7

WMO 2015. JW. Uit de tekst van de Jeugdwet en de Wmo 2015 en de geschiedenis van de totstandkoming van deze wetten, leidt de Raad af dat een woonvoorziening in de vorm van een woningaanpassing voor een jeugdige niet onder de Jeugdwet valt, maar onder de Wmo 2015. De rechtbank heeft dat niet onderkend.

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Algemene verordening gegevensbescherming

JnB 2024, 518

Rechtbank Rotterdam, 30-04-2024, [ECLI:NL:RBROT:2024:4219](#)

minister van Financiën, verweerder.

Algemene verordening gegevensbescherming (hierna: AVG) 12, 13, 14

AVG. Toewijzing verzoek inzage gegevens. I.c. heeft de rechtbank begrip voor het feit dat eiseres graag wil weten of de FIOD haar persoonsgegevens verwerkt en heeft verwerkt. Eiseres heeft echter een verzoek om inzage van haar persoonsgegevens bij een specifiek onderdeel van verweerder, namelijk de Belastingdienst, ingediend. Geoordeeld wordt dat verweerder terecht wijst op de mogelijkheid voor eiseres om een verzoek om inzage in te dienen bij de FIOD. De omstandigheid dat de FIOD ook onder de minister van Financiën valt maakt dit niet anders. De Belastingdienst en de FIOD zijn immers twee verschillende organisaties.

[Naar inhoudsopgave](#)

Belastingdienst-Toeslagen

JnB 2024, 519

MK ABRS, 15-05-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:2045](#)

Belastingdienst/Toeslagen (thans: de minister van Financiën, hierna ook: de minister).

Wet hersteloperatie toeslagen (Wht) 4.1, 9.1, 9.2

Besluit betaling private schulden

BELASTINGDIENST/TOESLAGEN. HERSTELOPERATIE TOESLAGEN. OVERNAME PRIVATE SCHULD. Voorwaarden in de Wet hersteloperatie toeslagen (opeisbaarheid schulden en notariële akte) voor het overnemen van private toeslagenschulden zijn dwingend. De bestuursrechter heeft niet de ruimte om te oordelen dat deze voorwaarden zozeer in strijd komen met het evenredigheidsbeginsel, het gelijkheidsbeginsel of ander ongeschreven recht dat toepassing ervan achterwege moet blijven. Het is aan de wetgever om daarin als dat nodig is verandering te brengen.

[...] Exceptieve toetsing van artikel 4.1. van de Wht en buiten toepassing laten van dit artikel vanwege rechtsbeginselen

10. De Afdeling leest de hogerberoepsgronden zo dat [appellant] heeft beoogd dat de Afdeling artikel 4.1. van de Wht toetst aan het evenredigheidsbeginsel en het gelijkheidsbeginsel. Dit betoog stuit evenwel af op het in artikel 120 van de Grondwet neergelegde toetsingsverbod. De Afdeling heeft in haar uitspraak van de Grote Kamer van 1 maart 2023, [ECLI:NL:RVS:2023:772](#), namelijk overwogen dat het toetsingsverbod er bij de huidige stand van de rechtsontwikkeling aan in de weg staat dat een (bepaling uit een) wet in formele zin wordt getoetst aan algemene rechtsbeginselen en (ander) ongeschreven recht.

11. Ook het betoog van [appellant] dat de vereisten voor overname van een private schuld uit artikel 4.1. van de Wht buiten toepassing moeten worden gelaten omdat de toepassing daarvan in het voorliggende geval in strijd is met het evenredigheidsbeginsel en het gelijkheidsbeginsel, slaagt niet. Daartoe geldt het volgende.

12. Voorop staat dat de in artikel 4.1. van de Wht neergelegde vereisten voor de overname van private schulden dwingend zijn geformuleerd. Alleen wanneer aan die vereisten is voldaan, komt de schuld voor overname in aanmerking. Dit is alleen anders wanneer aanleiding bestaat voor toepassing van de hardheidsclausule van artikel 9.1, tweede lid, van de Wht, indien toepassing van artikel 4.1. zou leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard.

13. Zoals de Afdeling heeft overwogen in haar uitspraak van 1 maart 2023, [ECLI:NL:RVS:2023:772](#) (zie ook de uitspraak van het College van Beroep voor het bedrijfsleven van 26 maart 2024, [ECLI:NL:CBB:2024:190](#)), kan aanleiding bestaan om tot een andere uitkomst te komen dan waartoe toepassing van een wettelijke bepaling leidt indien sprake is van bijzondere omstandigheden die niet of niet ten volle zijn verdisconteerd in de afweging van de wetgever. Dat is het geval indien die niet verdisconteerde bijzondere omstandigheden de toepassing van de wettelijke bepaling zozeer in strijd doen zijn met algemene rechtsbeginselen of (ander) ongeschreven recht dat die toepassing achterwege moet blijven (vergelijk: de uitspraak van 15 november 2023, [ECLI:NL:RVS:2023:4215](#)).

14. Het in het betoog van [appellant] besloten liggende standpunt dat sprake is van onevenredige gevolgen van en gelijkheidsbezwaren tegen de in artikel 4.1 van de Wht opgenomen vereisten die de wetgever niet heeft voorzien en die dus niet zijn verdisconteerd in de Wht, volgt de Afdeling niet, omdat het tegendeel blijkt uit de totstandkomingsgeschiedenis van de Wht.

[...] 18. De Afdeling kan tot geen andere conclusie komen dan dat de mogelijke gevolgen voor gedupeerde ouders van het vereiste van opeisbaarheid in de afweging van de wetgever bij de totstandkoming van artikel 4.1 van de Wht welbewust onder ogen zijn gezien en daarmee zijn

verdisconteerd. Met de bewuste en gemotiveerde keuze voor de overname van alleen die schulden die vóór 1 juni 2021 opeisbaar zijn geworden, heeft de wetgever voorzien dat niet alle gedupeerde ouders die in financiële moeilijkheden verkeren door de gevolgen van de kinderopvangtoeslagproblematiek met deze schuldenregeling van hun schulden afkomen. Daaronder kunnen ook ouders vallen zoals [appellant] die onder lastige omstandigheden veel moeite hebben gedaan om het ontstaan van achterstanden en schulden te voorkomen en die het als gevolg van de toeslagenproblematiek financieel moeilijk hebben.

19. De eis van de notariële akte als bewijs van het bestaan van een informele schuld en van betalingsafspraken is evenzeer bewust in de wet opgenomen, om zoveel mogelijk zeker te stellen dat alleen daadwerkelijk bestaande én opeisbare achterstanden worden overgenomen. Dit is gedaan in het besef dat informele leningen doorgaans niet in een notariële akte worden vastgelegd, zodat veelal niet aan dit vereiste zal kunnen worden voldaan. Dat de eis van de notariële akte in veel gevallen tot bewijsproblemen bij ouders kan leiden, waardoor een schuld niet voor overname in aanmerking komt en dus op de ouders blijft rusten, is de wetgever niet ontgaan. Dit punt heeft ook na de inwerkingtreding van de Wht de aandacht van de wetgever gehouden. [...]

20. Omdat zich hier geen bijzondere omstandigheden voordoen die niet of niet ten volle zijn verdisconteerd in de afweging van de wetgever, komt de Afdeling niet toe aan de vraag of toepassing van artikel 4.1, tweede lid en onder b, en derde lid en onder b, van de Wht zozeer in strijd komt met het evenredigheidsbeginsel en het gelijkheidsbeginsel, dat die toepassing in het voorliggende geval achterwege zou moeten blijven. De Afdeling verwijst ook hiervoor naar haar uitspraak van 1 maart 2023, [ECLI:NL:RVS:2023:772](#).

[...] 22. Het voorgaande laat onverlet dat zich bijzondere situaties kunnen voordoen waarin het vasthouden aan de eis van een notariële akte als bewijs voor het bestaan van een informele schuld en daarover gemaakte betalingsafspraken zodanig onbillijk is dat de hardheidsclausule kan worden toegepast, bijvoorbeeld in het geval dat aan het bestaan van een informele schuld gelet op andere authentieke documenten redelijkerwijs niet valt te twijfelen.

Terugkoppeling aan de wetgever

23. De wetgever heeft bij de totstandkoming van de Wht, en het stelsel aan regelingen voor de hersteloperatie waaronder ook de schuldenaanpak, ook naar eigen zeggen voor lastige keuzes gestaan. Het politiek-bestuurlijke debat over de hersteloperatie en de daarbij te maken afwegingen hebben de voortdurende aandacht van de regering en het parlement, ook waar het om de overname van private schulden gaat. Het is aan de wetgever om zo nodig bij te sturen als hij de gevolgen van de welbewust gemaakte keuzes in deze wet ten aanzien van de vereisten van opeisbaarheid en de notariële akte als bewijs voor een informele schuld bij nader inzien onwenselijk zou vinden. Tot op heden is daarvan niet gebleken. [...]

Zie in dit verband ook de uitspraak van dezelfde datum inzake [ECLI:NL:RVS:2024:2040](#).

Bij deze uitspraken is een [persbericht](#) ("Voorwaarden in de wet voor overnemen van private toeslagenschulden zijn dwingend") uitgebracht.

JnB 2024, 520

Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 07-05-2024, [ECLI:NL:RBZWB:2024:2996](#)

Belastingdienst/Toeslagen, verweerder.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 8:55 d lid 1

BELASTINGDIENST/TOESLAGEN. KINDEROPVANGTOESLAG. BEROEP NIET TIJDIG BESLISSEN. RECHTERLIJKE DWANGSOM. SAMENHANG. Het beroep is ontvankelijk en kennelijk gegrond. Omdat verweerder nog geen (nieuw) besluit heeft genomen, bepaalt de rechtbank dat verweerder dit alsnog moet doen. Vanwege samenhang wordt i.c. geen rechterlijke dwangsom opgelegd.

[...] 3. Het beroep is ontvankelijk en kennelijk gegrond. [...]

[...] 5. Omdat verweerder nog geen (nieuw) besluit heeft genomen, bepaalt de rechtbank dat verweerder dit alsnog moet doen.

[...] 6. Over de rechterlijke dwangsom overweegt de rechtbank het volgende. Bezwaarschriften kunnen inhoudelijk zodanig met elkaar samenhangen, dat een redelijke toepassing van artikel 8:55d, tweede lid, van de Awb met zich brengt dat het bestuursorgaan slechts één rechterlijke dwangsom kan verbeuren.⁴ De rechtbank heeft eerder, op 19 oktober 2023 uitspraak gedaan in het niet op tijd beslissen op een bezwaarschrift van eiseres door verweerder.⁵ De rechtbank is, net als verweerder, van oordeel dat de bezwaarschriften zodanig met elkaar samenhangen dat verweerder slechts één rechterlijke dwangsom kan verbeuren. De rechtbank overweegt hierbij dat het bezwaarschrift waar het in de uitspraak van 19 oktober 2023 om ging, is gericht tegen de beschikking van 19 januari 2023. In die beschikking is gemotiveerd waarom recht bestaat op een O/GS tegemoetkoming voor het jaar 2013 en is aangekondigd dat daarover een apart besluit zal worden genomen. Kort daarna is dat besluit genomen, namelijk op 25 januari 2023. Het bezwaarschrift waar het in deze zaak om gaat, is gericht tegen dit besluit. Verder vloeien de beschikkingen voort uit één aanvraag om herbeoordeling van de kinderopvangtoeslag over verschillende jaren. Aangezien de rechtbank op 19 oktober 2023 al een dwangsom aan verweerder heeft opgelegd, zal zij nu geen dwangsom meer opleggen. Als verweerder twee weken na de dag van verzending van deze uitspraak nog steeds geen besluit op bezwaar heeft genomen naar aanleiding van de uitspraak van 19 oktober 2023, geldt wel dat die dwangsom pas stopt met lopen als op allebei de bezwaarschriften is beslist. [...]

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet open overheid / Wet openbaarheid van bestuur

JnB 2024, 521

MK ABRS, 15-05-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:2046](#)

college van burgemeester en wethouders van Utrecht.

Wet open overheid (Woo) 2.1, 2.5, 5.1 lid 2 aanhef en onder e

WOO. PUBLIEKE INFORMATIE. ADRESGEGEVENS. PERSOONLIJKE LEVENSSFEER. Het Woo-verzoek ziet op documenten over het bouwkundig conflict tussen het gemeentebestuur en [appellant]. De gevraagde documenten houden verband met de publieke taak van het college, omdat zij gaan over de besluitvorming van het college en de besteding van publieke middelen. Informatie in die documenten is publieke informatie in de zin van artikel 2.1 van de Woo. Ook de adresgegevens vallen daaronder. De Afdeling is van oordeel dat in dit geval het algemeen belang van openbaarheid van publieke informatie voor de democratische

samenleving zwaarder weegt dan het belang van [appellant] bij de eerbiediging van zijn persoonlijke levenssfeer.

[...] Bij besluiten van [...] heeft het college beslist op een verzoek op grond van de Wet open overheid (hierna: Woo) van [partij], en besloten documenten over het bouwkundig conflict tussen het gemeentebestuur en de eigenaar van het pand [locatie 1] openbaar te maken.

[...] 5.1. Op grond van artikel 5.1, tweede lid, aanhef en onder e, van de Woo, blijft het openbaar maken van informatie achterwege voor zover het belang daarvan niet opweegt tegen het belang van de eerbiediging van de persoonlijke levenssfeer. Onder de voorganger van de Woo, de Wet openbaarheid van bestuur (hierna: Wob), gold dat als er een belangenafweging moet worden gemaakt, het uitgangspunt van de Wob - openbaarheid is regel - zwaar weegt. De op 1 mei 2022 in werking getreden Woo gaat daar ook van uit (zie de uitspraak van de Afdeling van 12 juli 2023, [ECLI:NL:RVS:2023:2679](#), r.o. 5). Dat volgt ook uit artikel 2.5 van de Woo, waarin staat dat bij de toepassing van die wet wordt uitgegaan van het algemeen belang van openbaarheid van publieke informatie voor de democratische samenleving.

5.2. Het Woo-verzoek ziet op documenten over het bouwkundig conflict tussen het gemeentebestuur en [appellant]. De aanleiding voor het verzoek is dat het college hoge bedragen aan dwangsommen moet betalen aan [appellant] vanwege het herhaaldelijk overschrijden van beslistermijnen. De gevraagde documenten houden verband met de publieke taak van het college, omdat zij gaan over de besluitvorming van het college en de besteding van publieke middelen. De rechtbank heeft terecht overwogen dat informatie in die documenten publieke informatie is in de zin van artikel 2.1 van de Woo. Ook de adresgegevens vallen daaronder, omdat het conflict tussen de gemeente en [appellant] is begonnen met een omvangrijk bouwkundig conflict over het pand aan de [locatie 1]. Daarbij zijn ook de naastgelegen panden betrokken. Dat pand, en het adres van het pand, net als die van de naastgelegen panden, maken inherent onderdeel uit van het onderwerp waarover met het Woo-verzoek informatie wordt gevraagd. In beginsel geldt dus dat de adresgegevens openbaar gemaakt moeten worden.

5.3. Daargelaten of openbaarmaking van de adresgegevens in dit geval een inbreuk op de eerbiediging van de persoonlijke levenssfeer van [appellant] is, is de Afdeling met de voorzieningenrechter van oordeel dat het algemeen belang van openbaarheid van publieke informatie voor de democratische samenleving zwaarder weegt dan het belang van [appellant] bij de eerbiediging van zijn persoonlijke levenssfeer. Daartoe is van belang dat het adres van zijn pand al wordt vermeld in verschillende openbare stukken, zoals verleende omgevingsvergunningen en aanvragen daarvoor, die bekend zijn gemaakt in het Gemeenteblad en die ook worden genoemd in het openbaar gemaakte rapport van Berenschot over deze kwestie. Voor de nog openbaar te maken stukken geldt dat daaruit niet direct het verband tussen [appellant] en de hoge dwangsommen volgt. Bovendien lakt het college, voor zover dat wel het geval zou zijn, het hoge bedrag aan dwangsommen weg. Ook de naam van [appellant] wordt uit alle stukken weggelakt. Uit de openbaar te maken stukken volgt weliswaar informatie die raakt aan de financiële relatie tussen de eigenaar van het in de stukken genoemde pand en de gemeente, in die zin dat daaruit blijkt dat de gemeente aan deze eigenaar dwangsommen heeft verbeurd, maar dat geeft op zichzelf geen inzicht in diens vermogenspositie. Daartoe behoren namelijk ook bijvoorbeeld zijn overige bezittingen en eventuele schulden en daarover valt in de openbaar te maken stukken niets af te leiden. Verder is van belang dat op het adres alleen bedrijven van [appellant] zijn ingeschreven. Het pand staat leeg en [appellant] woont niet op het adres. [appellant] heeft de vrees voor ernstige negatieve gevolgen door openbaarmaking van de adresgegevens niet concreet gemaakt. De algemene verwijzing naar

negatieve reacties op berichtgeving over de dwangsomkwestie in de familiekring, op internet of sociale media, is onvoldoende om aannemelijk te maken dat er ook een concreet en actueel risico is dat [appellant] geconfronteerd wordt met negatieve gevolgen. Vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 8 februari 2023, [ECLI:NL:RVS:2023:489](#), r.o. 11. De voorzieningenrechter heeft terecht overwogen dat het college op goede gronden heeft geoordeeld dat het belang van openbaarheid zwaarder weegt dan het belang van [appellant]. [...]

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Opvang

JnB 2024, 522

MK ABRS, 15-05-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:2014](#)

het Centraal Orgaan opvang asielzoekers.

Rvb 2 lid 1 f

OPVANG. VERSTREKKINGEN. Alleen al wegens het ontbreken van een schriftelijke verklaring van de staatssecretaris waaruit blijkt dat de vreemdeling rechtmatig verblijf had, voert het COa terecht aan dat de vreemdeling voor het gevraagde tijdvak niet in aanmerking kwam voor verstrekkingen krachtens artikel 2, eerste lid, aanhef en onder f, van de Rvb.

2. Het COa heeft de aanvragen van de vreemdeling om verstrekkingen voor de maanden oktober 2022 tot en met januari 2023 bij de besluiten van 21 maart 2023 afgewezen, omdat de staatssecretaris desgevraagd heeft gemeld dat de vreemdeling na het besluit van 30 september 2022 geen rechtmatig verblijf meer had. Volgens het COa had de vreemdeling daarom vanaf oktober 2022 geen recht meer op verstrekkingen krachtens de Rvb.

Hoger beroep

3. In de enige grief klaagt het COa terecht over het oordeel van de rechtbank dat het zich ondeugdelijk gemotiveerd op het standpunt heeft gesteld dat de vreemdeling na het besluit van 30 september 2022 geen rechtmatig verblijf had. Hierbij is het volgende van belang.

3.1. Ingevolge artikel 2, eerste lid, aanhef en onder f, van de Rvb voorziet het COa in de noodzakelijke bestaansvoorwaarden voor een vreemdeling die in verband met de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning op grond van onder meer huiselijk geweld, rechtmatig verblijf heeft op grond van onder meer artikel 8, aanhef en onder h, van de Vw 2000 én de staatssecretaris aan het COa een schriftelijke verklaring heeft afgegeven waaruit blijkt dat die vreemdeling behoort tot die categorie vreemdelingen.

3.2. Om in aanmerking te komen voor verstrekkingen krachtens artikel 2, eerste lid, aanhef en onder f, van de Rvb moet een vreemdeling voldoen aan de twee onder 3.1 weergegeven vereisten. In het kader van het tweede vereiste hoeft het COa niet zelfstandig te beoordelen of een vreemdeling rechtmatig verblijf heeft, maar mag het afgaan op de schriftelijke verklaring daarover van de staatssecretaris. Zoals het COa terecht aanvoert, heeft de staatssecretaris geen schriftelijke verklaring afgegeven waaruit blijkt dat de vreemdeling rechtmatig verblijf had. Bij de beoordeling van de aanvragen heeft het COa met het oog op artikel 2, eerste lid, aanhef en onder f, van de Rvb zogenoemde statustoetsen voorgelegd aan de staatssecretaris, waarin het de staatssecretaris heeft

gevraagd of de vreemdeling in de relevante periode rechtmatig in Nederland verbleef. Naar aanleiding daarvan heeft de staatssecretaris in de schriftelijke verklaringen van 15 november, 22 december 2022, 24 januari en 14 februari 2023 gemeld dat de vreemdeling geen rechtmatig verblijf had. Alleen al wegens het ontbreken van een schriftelijke verklaring van de staatssecretaris waaruit blijkt dat de vreemdeling rechtmatig verblijf had, voert het COa terecht aan dat de vreemdeling voor het gevraagde tijdvak niet in aanmerking kwam voor verstrekkingen krachtens artikel 2, eerste lid, aanhef en onder f, van de Rvb. De rechtbank heeft dat niet onderkend.

Overigens had de vreemdeling de staatssecretaris kunnen verzoeken om wel zo'n voor haar positieve verklaring af te geven. Tegen de reactie op zo'n verzoek staan vervolgens rechtsmiddelen voor haar open.

JnB 2024, 523

MK ABRS, 15-05-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:2011](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 72 lid 3

Wet COa 5 lid 2, 9 lid 1

OPVANG. LEEFTIJDVASTSTELLING. OVERPLAATSING. BESLUIT. De overplaatsing van een vreemdeling strekt niet tot beëindiging van verstrekkingen en valt dus niet binnen de reikwijdte van artikel 5, tweede lid, van de Wet COa. Tegen de overplaatsing van de vreemdeling omdat hij meerderjarig zou zijn, staat geen andere adequate bestuursrechtelijke rechtsgang open. Op die grond moet de feitelijke overplaatsing van de vreemdeling worden gelijkgesteld met een besluit in de zin van artikel 72, derde lid, van de Vw 2000.

In dit geval had het COa aanleiding moeten zien om te wachten met het overplaatsen van de vreemdeling, omdat reden voor twijfel bestond over de leeftijd van de vreemdeling. Weliswaar is de staatssecretaris verantwoordelijk voor de leeftijdsbepaling, maar dat doet niet af aan de verantwoordelijkheid van het COa om te voorkomen dat het een minderjarige vreemdeling in een opvang voor meerderjarigen plaatst.

1.3. Naar aanleiding van de leeftijdsaanpassing door de staatssecretaris heeft het COa de vreemdeling overgeplaatst naar een opvangvoorziening voor meerderjarigen. [...].

4. In de grieven klaagt het COa over het oordeel van de rechtbank dat de overplaatsing valt binnen de reikwijdte van artikel 5, tweede lid, van de Wet Centraal Orgaan opvang asielzoekers (hierna: de Wet COa) en daarom is aan te merken als een met een besluit gelijk te stellen handeling.

4.1. Ingevolge artikel 5, tweede lid, van de Wet COa worden, in afwijking van artikel 72, derde lid, van de Vw 2000, handelingen van het COa ten aanzien van een vreemdeling als zodanig die worden verricht in het kader van de beëindiging van verstrekkingen, met een besluit gelijkgesteld.

4.2. De overplaatsing van een vreemdeling strekt niet tot beëindiging van verstrekkingen. Een overplaatsing brengt alleen maar mee dat het COa de verstrekkingen, genoemd in artikel 9, eerste lid, van de Regeling verstrekkingen asielzoekers en andere categorieën vreemdelingen 2005 (hierna: de Rva 2005), niet meer in de ene opvangvoorziening verstrekt, maar in de andere. Het stoppen van de verstrekkingen in de ene opvangvoorziening is niet genoeg om hier te oordelen dat het gaat om het beëindigen van verstrekkingen. De aanspraak van de vreemdeling op verstrekkingen blijft immers bestaan. De rechtbank heeft dus ten onrechte overwogen dat de overplaatsing van de vreemdeling valt binnen de reikwijdte van artikel 5, tweede lid, van de Wet COa. [...]

5.1. Voor het aanmerken van de overplaatsing als een feitelijke handeling als bedoeld in artikel 72, derde lid, van de Vw 2000 is vereist dat voor de vreemdeling geen andere adequate

bestuursrechtelijke rechtsgang tegen de overplaatsing openstaat. Vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 11 oktober 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:3454](#), onder 3.

5.2. Tegen de overplaatsing van de vreemdeling omdat hij meerderjarig zou zijn, staat geen andere adequate bestuursrechtelijke rechtsgang open. De asielprocedure bij de staatssecretaris en de opvangprocedure bij het COa zijn twee verschillende procedures. In de asielprocedure kan een vreemdeling weliswaar opkomen tegen de leeftijdsvaststelling, maar deze procedure gaat niet over opvang. De staatssecretaris heeft bijvoorbeeld geen bevoegdheden om een vreemdeling te plaatsen in, dan wel over te plaatsen naar, een opvangvoorziening. De overplaatsing kan de vreemdeling dan ook niet aanvechten in de asielprocedure. Anders dan het COa betoogt, heeft de rechtbank daarom terecht overwogen dat het opkomen tegen de leeftijdsvaststelling door de staatssecretaris geen andere adequate bestuursrechtelijke rechtsgang is. Op die grond moet de feitelijke overplaatsing van de vreemdeling worden gelijkgesteld met een besluit in de zin van artikel 72, derde lid, van de Vw 2000. Daartegen moet de vreemdeling bezwaar maken, voordat hij daartegen beroep instelt, zoals hij heeft gedaan. [...]

6.1. [...]. Het COa mag in beginsel uitgaan van de leeftijdsbepaling door de staatssecretaris, tenzij een vreemdeling concrete aanknopingspunten naar voren heeft gebracht waaruit blijkt dat reden voor twijfel bestaat over zijn leeftijd, bijvoorbeeld als een vreemdeling te kennen heeft gegeven dat hij bij de staatssecretaris is opgekomen tegen de leeftijdsbepaling en op welke gronden hij dat heeft gedaan. In dat geval moet het COa navraag doen bij de staatssecretaris over de leeftijdsbepaling en daarover in samenspraak met de staatssecretaris zelf een standpunt vormen in het kader van de opvangbehoeften van de vreemdeling.

6.2. In dit geval had het COa aanleiding moeten zien om te wachten met het overplaatsen van de vreemdeling, omdat reden voor twijfel bestond over de leeftijd van de vreemdeling. De Afdeling neemt daarbij in aanmerking dat de vreemdeling in het bezwaarschrift van 22 september 2022 aan het COa heeft aangevoerd dat hij minderjarig is en een doopakte heeft overgelegd waaruit dat zou blijken. Ook heeft de vreemdeling verwezen naar de bezwaarprocedure over de leeftijdsaanpassing bij de staatssecretaris. In het bezwaarschrift van 16 augustus 2022 aan de staatssecretaris heeft de vreemdeling onder meer aangevoerd dat er in Italië geen leeftijdsonderzoek is verricht en de geboortedatum ook niet is gebaseerd op documenten, maar dat hij in Italië zelf heeft verklaard dat hij meerderjarig is om niet alleen in Italië achter te blijven. In dit kader heeft de vreemdeling verwezen naar een brief van de Italiaanse autoriteiten van 8 augustus 2022.

6.3. Weliswaar is de staatssecretaris verantwoordelijk voor de leeftijdsbepaling, maar dat doet niet af aan de verantwoordelijkheid van het COa om te voorkomen dat het een minderjarige vreemdeling in een opvang voor meerderjarigen plaatst. In dit verband wijst de Afdeling naar het arrest van 21 juli 2022, Darboe en Camara tegen Italië, [ECLI:CE:ECHR:2022:0721JUDO00579717](#), paragrafen 153 en 154, waarin het EHRM heeft overwogen dat de bevoegde autoriteiten van het beginsel van het vermoeden van de minderjarigheid moeten uitgaan, als er twijfel is over de leeftijd van een vreemdeling.

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenbewaring

JnB 2024, 524

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Arnhem, 14-05-2024, [ECLI:NL:RBDHA:2024:7292](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 59 lid 1 a

VREEMDELINGENBEWARING. Gebruik van handboeien tijdens detentie.

Gebruik van handboeien

5. Eiser voert aan dat hij op 2 mei 2024 voor medisch onderzoek naar het ziekenhuis is gebracht. Tijdens het vervoer en het verblijf in het ziekenhuis is gebruik gemaakt van handboeien. Eiser heeft hiertegen geprotesteerd waarna hij is teruggebracht naar het detentiecentrum, zonder dat hij is onderzocht in het ziekenhuis. Dit is volgens eiser buitenproportioneel omdat de kans op wegrennen, gelet op de astma van eiser, weinig kansrijk is.

5.1. Deze beroepsgrond slaagt niet. Eiser zat op 2 mei 2024 in bewaring. Het gaat daarom om een gestelde rechtsinbreuk tijdens de tenuitvoerlegging van de bewaringsmaatregel. Uit vaste rechtspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van state (Afdeling) volgt dat de bewaringsrechter niet kan oordelen over de wijze waarop feitelijk uitvoering wordt gegeven aan het regime binnen het detentiecentrum. Het eventuele gebruik van handboeien tijdens het vervoer naar het ziekenhuis en tijdens het bezoek in het ziekenhuis ziet op de feitelijke toepassing van het regime. Hiervoor staat een andere rechtsgang open. Dat eiser mogelijk met handboeien naar het ziekenhuis is vervoerd maakt niet dat het detentiecentrum gelijk staat aan een gevangenisomgeving in welk geval de bewaringsrechter zou moeten toetsen of de bewaring nog rechtmatig is.

[Naar inhoudsopgave](#)